DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

23 czerwca Nr. 16. Rok 1936.

Cena numeru niniejszego zł 1,20, z przesyłką zwyczajną zł 1,45, poleconą zł 1,75. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał III 1936 r., która wynosi z przesyłką pocztową zł. 6,00.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO.

501.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 30 maja 1936 r.

w sprawie wykonania art. 5 ust. (1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 stycznia 1936 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego.

Na podstawie art. 5 ust. (1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 stycznia 1936 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 8) zarządzam co następuje:

§ 1. Używane w dalszych przepisach rozporządzenia niniejszego:

1) wyraz „ustawa" oznacza ustawę z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) w brzmieniu, nadanem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 855),

2) wyraz „ubezpieczalnia" oznacza ubezpieczalnię społeczną.

§ 2. Osoby, wskazane w art. 1 ust. (1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 stycznia 1936 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 8), którym na podstawie tego dekretu przyznano zaopatrzenie, mają prawo do ubezpieczenia własnym kosztem siebie i członków swojej rodziny na wypadek choroby i macierzyństwa (art. 1 pkt. 1) ustawy).

§ 3. (1) Kto pragnie przystąpić do ubezpieczenia, określonego rozporządzeniem niniejszem, powinien przedłożyć ubezpieczalni, właściwej ze względu na stałe miejsce zamieszkania, pisemne zgłoszenie do ubezpieczenia z podaniem członków rodziny, uprawnionych w myśl § 9 ust. (2) do świadczeń.

(2) Do zgłoszenia należy dołączyć dowód, stwierdzający przyznanie zaopatrzenia oraz jego wysokość.

§ 4. (1) Wysokość składki za ubezpieczenie wynosi 4% przyznanego zaopatrzenia, nie mniej jednak niż 1 zł miesięcznie.

(2) Wdowie i sierotom, ubezpieczonym na podstawie rozporządzenia niniejszego, zamieszkałym we wspólnem gospodarstwie domowem, składkę oblicza się od łącznej kwoty ich zaopatrzenia.

§ 5. Składki należy wpłacać do właściwej ubezpieczalni za każdy miesiąc zgóry, najpóźniej do dnia 10 każdego miesiąca.

§ 6. Ubezpieczenie rozpoczyna się od dnia wpłacenia pierwszej składki, którą uiszcza się po otrzymaniu zawiadomienia ubezpieczalni o przyjęciu do ubezpieczenia.

§ 7. Ubezpieczenie gaśnie:

1) wskutek śmierci pobierającego zaopatrzenie — z końcem tego miesiąca, w którym nastąpiła śmierć,

2) wskutek zgaśnięcia lub zawieszenia prawa do zaopatrzenia — z końcem tego miesiąca, w którym nastąpiło zgaśnięcie lub zawieszenie,

3) wskutek pisemnego oświadczenia o wystąpieniu z ubezpieczenia — z końcem tego miesiąca, w którym złożone zostało oświadczenie,

4) w razie zalegania ze składkami za 1 miesiąc — z końcem tego miesiąca, za który nie opłacono składek.

§ 8. W razie choroby lub połogu ubezpieczeni mają prawo do pomocy leczniczej lub położniczej w zakresie art. 95 ust. (1) pkt. 1) oraz art. 105 ust. (1) pkt. 1) ustawy.

§ 9. (1) Członkom rodziny ubezpieczonego, ubezpieczalnia udziela świadczeń w zakresie art. 110 ustawy z wyjątkiem ust. (1) pkt. 3) i 4) oraz ust. (2).

(2) Świadczenia, wymienione w ust. (1), udzielane są żonie (lub niezdolnemu do zarobkowania mężowi), o ile nie posiada własnych dochodów, dzieciom ślubnym, uprawnionym (legitymowanym), przysposobionym (przybranym) i nieślubnym w wieku do lat 16, jeżeli:

1) zamieszkują we wspólnem gospodarstwie domowem z ubezpieczonym,

2) są wyłącznie i całkowicie przez niego utrzymywane,

3) nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia,

4) zostali zgłoszeni do ubezpieczenia przez ubezpieczonego, jako członkowie rodziny.

§ 10. Osoby, wymienione w §§ 8 i 9, mogą korzystać z leczenia szpitalnego tylko na zlecenie ubezpieczalni; leczenie szpitalne przeprowadza się w najniższej klasie.

§ 11. Prawo do świadczeń, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, powstaje po upływie miesiąca przebycia w ubezpieczeniu.

§ 12. Gdy ubezpieczony w myśl rozporządzenia niniejszego zmienia miejsce zamieszkania, ma prawo przeniesienia swego ubezpieczenia bez przerwy do ubezpieczalni nowego stałego miejsca zamieszkania.

§ 13. (1) Postanowienie ustawy oraz statutu właściwej ubezpieczalni i rozporządzeń, wydanych w wykonaniu ustawy, a odnoszące się do obowiązkowo ubezpieczonych, mają odpowiednie zastosowanie do ubezpieczonych w myśl rozporządzenia niniejszego, jeżeli prawa ich i obowiązki nie zostały odmiennie uregulowane w tem rozporządzeniu.

(2) Przepisy art. 28 i art. 117 ustawy nie odnoszą się do ubezpieczonych w myśl przepisów rozporządzenia niniejszego.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w ży-
ie z dniem ogłoszenia.

inister Opieki Społecznej:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 czerwca
936 r. Nr. 46, poz. 337).

502.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 czerwca 1936 r.

ydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie taryfy celnej wywozowej.

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. b) rozporządze-
ia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 paździer-
ika 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84,
oz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. W taryfie celnej wywozowej zawartej w
ałączniku do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia
3 października 1934 r. o ustanowieniu taryfy celnej
ywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 873) wprowa-
za się następujące zmiany:

) Uwaga 1 do grupy I otrzymuje następujące
rzmienie:

„1 Towary wywożone za pozwoleniem Mini-
tra Skarbu:

a) objęte pozycjami 2, 4 i 11 oraz szlamy ołowiane objęte poz. 1 p. 3 . . . . . bez cła

b) objęte pozycjami 5, 6, 7, 8 i 10 . . . . . . zł 10 od 100 kg"

) Pozycja 24 otrzymuje brzmienie:
„Mięso baranie, cielęce, końskie (również w całych sztukach, połówkach i ćwiartkach), wieprzowe i wołowe — świeże, solone i mrożone, w stanie nieprzerobionym, z wyjątkiem oddzielnych głów oraz oddzielnych wnętrzności . . . . zł 100 od 100 kg"

) Po pozycji 31 dodaje się nową pozycję 31 a w brzmieniu:
„31 a konie żywe — od sztuki . zł 300"

) Uwagi 1 i 2 do grupy III otrzymują brzmienie:

„1. Zarodowe: trzoda chlewna, gęsi domowe, jaja kurze, konie, w tem konie wyścigowe i sportowe — wywożone przez hodowców oraz organizacje hodowlane za zaświadczeniami Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych . . . bez cła

2. Towary objęte pozycjami: 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31 a oraz naturalne masło krowie (poz. 31)— wywożone za zaświadczeniami Ministerstwa Przemysłu i Handlu . . . bez cła"

5) W uwadze 3 do grupy III dodaje się punkt h o brzmieniu:
„h konie żywe — 2 sztuki . . bez cła"

6) Wprowadza się nową pozycję 41, która otrzymuje brzmienie następujące:
„41 Wszelkie wyroby koszykarskie, wyroby plecione, chociażby bielone, farbowane, malowane, lakierowane: z wikliny nieokorowanej, okorowanej, łubu, innych materjałów roślinnych jak rogozyna, sitowie, trzcina pospolita, kora, gałązki i korzenie drzew i krzewów, słoma, wióry drzewne, rafja . . . . zł 200 od 100 kg"

7) Wprowadza się uwagi 2 i 3 do grupy V w brzmieniu następującem:

„2. Towary objęte pozycją 41, wywożone na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu . . bez cła

3. Wyroby koszykarskie objęte poz. 41, stanowiące opakowanie towarów wywożonych zagranicę oraz wyroby koszykarskie wysyłane zagranicę w paczkach pocztowych o wadze paczki nieprzekraczającej 2 kg brutto . . . . . . bez cła"

8) Jednocześnie zastępuje się w tytule uwag do grupy V wyraz „uwaga" wyrazem „uwagi".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 14 dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 czerwca 1936 r. Nr. 45, poz. 332).

503.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: PRZEMYSŁU I HANDLU, SKARBU ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 16 czerwca 1936 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do Wolnego Miasta Gdańska.

Na podstawie art. 1 ust. 3 i art. 4 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. w sprawie kontroli obrotu towarowego z zagranicą i z Wolnem Miastem Gdańskiem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 279) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 285) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„Eksporterzy obowiązani są zgłosić Komisji Obrotu Towarowego każdy wywóz towarów poza granice polskiego obszaru celnego, a w przypadkach, które określi zarządzenie Ministra Skarbu, również do obszaru Wolnego Miasta Gdańska w celu uzyskania zaświadczenia (zaświadczenie walutowe), które musi być przedstawione urzędowi celnemu lub placówce granicznej kontroli skarbowej przy wywozie towarów.

Eksporterzy zamieszkali lub mający siedzibę na terenie Wolnego Miasta Gdańska mogą zgłaszać wywóz towarów zagranicę w celu uzyskania zaświadczenia (zaświadczenie walutowe) do Izby Handlu Zagranicznego w Gdańsku; uprawnienie to dotyczy jedynie towarów produkcji lub pochodzenia polskiego, przychodzących do Gdańska bez zaświadczeń walutowych, uzyskanych w trybie ust. 1 paragrafu niniejszego i wywożonych z Gdańska za granicę celną w stanie nieprzerobionym lub przerobionym.

Eksporterzy wywożący z obszaru Wolnego Miasta Gdańska za granicę celną towary produkcji lub pochodzenia niepolskiego nie są obowiązani uzyskiwać zaświadczeń walutowych, o ile udowodnią pochodzenie niepolskie towarów odpowiedniem zaświadczeniem Izby Przemysłowo - Handlowej (Industrie-und Handelskammer) lub Izby Włościańskiej (Bauernkammer) w Gdańsku."

2) w § 4 po wyrazach: „na zaświadczeniu walutowem" dodaje się oznaczenie: „(§ 1 ust. 1 i 2)".

3) § 5 otrzymuje brzmienie:

„Wywóz poza granice polskiego obszaru celnego i do wolnych obszarów celnych, a w przypadkach, które określi zarządzenie Ministra Skarbu (§ 1 ust. 1), również do obszaru Wolnego Miasta Gdańska, bez przedstawienia zaświadczeń wymienionych w § 1 ust. 1 — 3, jest zabroniony."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życ[ie] z dniem 19 czerwca 1936 r.

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatows[ki]*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 czerw[ca] 1936 r. Nr. 46, poz. 338).

504.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 maja 1936 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694)— ustalam na miesiąc czerwiec 1936 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 maja 1936 r. Nr. 126, poz. 227).

505.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 maja 1936 r.,

ustalające dalszą listę przedsiębiorstw bankowych uprawnionych do handlu zagranicznemi środkam[i] płatniczemi.

Na podstawie art. 5 dekretu Prezydenta Rze[czy]pospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawi[e] obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu za[granicznemi] granicznemi i krajowemi środkami płatniczem[i] (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 249), ogłaszam następują[] cą dalszą listę przedsiębiorstw bankowych, upraw[]nionych do handlu zagranicznemi środkami płatni[]czemi w zakresie wszystkich czynności, wymienio[]nych w § 1 ust. (3) rozporządzenia Ministra Skar[]bu z dnia 26 kwietnia 1936 r. o obrocie pienięż[nym]

nym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 250):

1) Bank Kwilecki, Potocki i S-ka, Spółka Akcyjna w Poznaniu,

2) Komunalny Bank Kredytowy w Poznaniu,

3) Polski Bank Komunalny, Spółka Akcyjna w Warszawie,

4) Bank Spółdzielczy z ograniczoną odpowiedzialnością „Landesgenossenschaftsbank" w Poznaniu.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 8 czerwca 1936 r. Nr. 132, poz. 242).

506.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 maja 1936 r.,

ustalające dalszą listę agentów dewizowych, uprawnionych do handlu zagranicznemi środkami płatniczemi.

Na podstawie art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 249), ogłaszam następującą dalszą listę agentów dewizowych, uprawnionych do handlu zagranicznemi środkami płatniczemi:

1) Bank Ludowy, Spółdzielnia z odpowiedzialn. nieograniczoną w Siemianowicach,

2) Górnośląski Bank Związkowy, Spółka Akcyjna w Królewskiej Hucie,

3) Polski Bank Ludowy, Spółdz. zap. z odpow. nieogr. w Mysłowicach,

4) Dom Bankowy L. Targownik w Warszawie,

5) Dom Bankowy D. Rozenberg w Kielcach,

6) Dom Bankowy M. Ryndziuński i K. Kaufmans, Spółka firmowa w Wilnie,

7) Dom Bankowy H. Ripper i S-ka w Krakowie,

8) Kantor Wymiany Józefa Tomaszewskiego w Krakowie,

9) Kantor Wymiany K. Czeczot w Stołpcach,

10) Kantor Wymiany I. Lachowera i S. Różańskiego w Białymstoku,

11) Galicyjska Kasa Oszczędności we Lwowie,

12) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Konińskiego w Koninie,

13) Komunalna Kasa Oszczędności miasta Cieszyna w Cieszynie,

14) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Lublinieckiego w Lublińcu,

15) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Katowickiego w Katowicach,

16) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Śniatyńskiego w Śniatynie,

17) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Stołpeckiego w Stołpcach,

18) Komunalna Kasa Oszczędności miasta Chorzowa w Chorzowie,

19) Komunalna Kasa Oszczędności miasta Katowic w Katowicach,

20) Komunalna Kasa Oszczędności miasta Bielska w Bielsku,

21) Komunalna Kasa Oszczędności miasta Tarnowskie Góry w Tarnowskich Górach,

22) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Rybnickiego w Rybniku,

23) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Pszczyńskiego w Pszczynie,

24) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Świętochłowickiego w Świętochłowicach,

25) Komunalna Kasa Oszczędności miasta Krynicy Zdrój w Krynicy Zdroju,

26) Komunalna Kasa Oszczędności miasta Żywca w Żywcu,

27) Komunalna Kasa Oszczędności miasta Biała w Białej,

28) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Zaleszczyki w Zaleszczykach,

29) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Zdołbunowskiego w Zdołbunowie,

30) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Sarneńskiego w Sarnach,

31) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Kowelskiego w Kowlu,

32) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Brasławskiego w Brasławiu,

33) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Lidzkiego w Lidzie,

34) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Szczuczyńskiego w Grajewie,

35) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Ciechanowskiego w Ciechanowie,

36) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Mławskiego w Mławie,

37) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Wieluńskiego w Wieluniu,

38) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Rawickiego w Rawiczu Wlkp.,

39) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Morskiego w Wejherowie,

40) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Wyrzyskiego w Wyrzysku,

41) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Leszno w Lesznie,

42) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Wolsztyńskiego w Wolsztynie,

43) Komunalna Kasa Oszczędności powiatu Chojnickiego w Chojnicach,

44) Towarzystwo Oszczędności i Zaliczek Bank Spółdzielczy z nieograniczoną odpowiedzialnością w Cieszynie.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 9 czerwca 1936 r. Nr. 133, poz. 245).

507.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 czerwca 1936 r.

ustalające dalszą listę agentów dewizowych, uprawnionych do handlu zagranicznemi środkami płatniczemi.

Na podstawie art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 249) ogłaszam następującą dalszą listę agentów dewizowych uprawnionych do handlu zagranicznemi środkami płatniczemi w zakresie czynności, wymienionych w § 1 ust. (4) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 250):

1) Dom Bankowy N. Kleck i J. Lewin w Wilnie,

2) Dom Bankowy Romualda Tylickiego w Białymstoku,

3) Dom Bankowy Henryk Akst w Warszawie,

4) Kantor Wymiany Leon Lebson w Łodzi,

5) Kantor Wymiany Stefan Andrunas w Lublinie,

6) Kantor Wymiany A. Holzer w Krakowie,

7) Kantor Wymiany Krieger i Reich w Jarosławiu,

8) Kantor Wymiany Gustaw Weinkiper w Warszawie,

9) Kantor Wymiany J. Wolanow w Warszawie,

10) Kantor Wymiany Juljan Adelberg w Warszawie,

11) Kantor Wymiany i Loterji I. M. Centnerszwer w Warszawie,

12) Kantor Wymiany J. Dzierżanowski w Warszawie,

13) Kantor Wymiany S. B. Gelbfisz w Warszawie,

14) Kantor Wymiany i Loterji Ludwik Kobryner w Warszawie,

15) Kantor Wymiany Sander i Weiss w Warszawie,

16) Kantor Wymiany A. Wegmajster w Warszawie,

17) Kantor Wymiany Samuel Weinberg w Łodzi,

18) Kantor Wymiany Thieme, Greülich i Ścigalski w Warszawie,

19) Bank Spółdzielczy z nieogr. odp. w Mławie,

20) Bank Spółdzielczy z odp. nieogr. w Przasnyszu,

21) Bank Podhalański Spółdzielczy z nieogr. poręką w Zakopanem,

22) Bank Ludowy, Sp. z odp. nieogr. w Wielkich Hajdukach,

23) Bank Ludowy, Sp. z odp. nieogr. w Chorzowie,

24) Bank Ludowy, Sp. z odp. nieogr. w Rawiczu,

25) Bank Ludowy, Sp. z ogr. odp. w Tczewie,

26) Miejska Komunalna Kasa Oszczędności we Lwowie.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

508.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 maja 1936 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Na podstawie art. 7 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów, dotyczących państwowego podatku przemysłowego i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), ogłaszam jednolity tekst ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716), z uwzględnieniem zmian i uzupełnień, wprowadzonych:

1) rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976);

2) dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów, dotyczących państwowego podatku przemysłowego i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15);

3) rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 14 listopada 1934 r. w sprawie zmiany organizacji Izby Skarbowej I we Lwowie oraz Izby Skarbowej II we Lwowie (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 931).

Podany w załączniku tekst nie obejmuje art. 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), jako niewłączonego przez ten dekret do tekstu ustawy, a który między innemi stanowi, że:

1) stawki podatku przemysłowego od obrotu, określone w art. 7 ustawy, stanowiącej załącznik do obwieszczenia niniejszego, stosuje się do obrotów, osiągniętych począwszy od dnia 1 stycznia 1936 r.,

2) zaliczki kwartalne na rok podatkowy 1936 dla płatników, nieprowadzących prawidłowych ksiąg handlowych, oblicza się na podstawie obrotu, ustalonego przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu za rok podatkowy 1935, przy zastosowaniu stawek podatkowych, przewidzianych w art. 7 ustawy, stanowiącej załącznik do obwieszczenia niniejszego,

3) istniejące w dniu wejścia w życie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15) zaległości w podatku przemysłowym od obrotu za poszczególne lata oraz zaległości w poszczególnych zaliczkach na tenże podatek — wraz z dodatkami, pobieranemi na mocy art. 42 p. a) ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716), ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P Nr. 84, poz. 612) i wydanych na jego podstawie rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 27 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 788) i z dnia 28 września 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 452), — łączy się na kontach poszczególnych płatników w jedną ogólną sumę; to samo stosuje się do powstających po dniu wejścia w życie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), t. j. po dniu 15 stycznia 1936 r. należności z tytułu podatku przemysłowego od obrotu za lata podatkowe do roku podatkowego 1935 włącznie oraz z tytułu zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu za wymienione lata podatkowe,

4) udział związków samorządowych w podatku przemysłowym od obrotu, ustalony w art. 42 ustawy, stanowiącej załącznik do obwieszczenia niniejszego, stosuje się do wszelkich wpływów z tego podatku, osiągniętych po dniu wejścia w życie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), t. j. po dniu 15 stycznia 1936 r., a obliczonych w myśl pkt. 3) ustępu niniejszego,

5) dodatki do podatku przemysłowego, wymienione w pkt. 3) ustępu niniejszego, będą po raz ostatni pobrane — jednak przy zastosowaniu przepisów tego punktu — do należności: z tytułu podatku przemysłowego od obrotu za rok podatkowy 1935 oraz z tytułu zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu za tenże rok podatkowy.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 czerwca 1936 r. Nr. 46, poz. 339).

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1936 r. (poz. 508).

USTAWA

z dnia 15 lipca 1925 r.

o państwowym podatku przemysłowym.

Rozdział I.

PRZEPISY OGÓLNE.

Przedmiot podatku.

Art. 1.

Państwowemu podatkowi przemysłowemu podlegają:

a) handlowe, przemysłowe i inne, na zysk obliczone, przedsiębiorstwa;

b) zajęcia przemysłowe, wymienione w taryfie, załączonej do art. 23, i samodzielne wolne zajęcia zawodowe, wyszczególnione w art. 9.

Wyjątki.

Art. 2.

Państwowemu podatkowi przemysłowemu nie podlegają:

1) gospodarstwa rolne i leśne oraz związane z niemi: hodowla inwentarza, mleczarstwo, sadownictwo, ogrodownictwo, pszczelarstwo i gospodarstwo rybne;

opłacają jednak podatek:

a) gorzelnie, browary, krochmalnie, cukrownie, destylarnie drzewa i inne tym podobne zakłady przemysłowe, przerabiające chociaż

by tylko produkty miejscowego gospodarstwa,

b) przemysłowe mleczarstwo, ogrodownictwo, sadownictwo i rybołówstwo, prowadzone zawodowo, jako wyłączny lub przeważający rodzaj gospodarstwa,

c) wyręby leśne, dokonywane przez właścicieli obszarów leśnych nawet na ich własny rachunek,—w tych wypadkach, gdy właścicielami takich obszarów są spółki o charakterze przemysłowym lub handlowym lub osoby, które kodeks handlowy za handlujące uznaje;

2) sprzedaż i dostawa wytworów własnego lub dzierżawionego gospodarstwa rolnego oraz własnego gospodarstwa leśnego, dokonywana bez utrzymywania w tym celu osobnych zakładów handlowych i oddzielnych składów poza obrębem własnych lub dzierżawionych gruntów;

3) eksploatowanie w obrębie własnych lub dzierżawionych gruntów: pokładów torfu, piasku, wapna, kamieni, kredy, fosforytów i t. p. wyłącznie na potrzeby własnego gospodarstwa, oraz połączone z eksploatacją cegielnie, piece wapienne i tym podobne zakłady, znajdujące się w obrębie wyżej oznaczonych gruntów, a zaspakajające również tylko potrzeby własnego gospodarstwa;

4) młyny i tartaki, znajdujące się w obrębie własnych lub dzierżawionych gruntów, a zaspakajające wyłącznie potrzeby gospodarcze właścicieli, względnie dzierżawców tych gruntów.

Zwolnienia.

Art. 3.

(1) Od państwowego podatku przemysłowego są zwolnione:

1) wszelkie przedsiębiorstwa, prowadzone przez Państwo na podstawie praw zwierzchniczych, prawa monopolu lub wyłącznie na potrzeby administracji państwowej;

2) państwowe koleje żelazne oraz koleje prywatne, będące w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", łącznie ze wszystkiemi urządzeniami, służącemi do zaspakajania własnych potrzeb kolei;

3) przedsiębiorstwa użyteczności publicznej, prowadzone przez związki samorządowe we własnym zarządzie i na własny rachunek, oraz utrzymywane przez te związki lombardy i kasy pożyczkowe i oszczędności, których działalność ogranicza się do przyjmowania wkładów i udzielania pożyczek oraz do sprzedaży państwowych papierów wartościowych i pupilarnych papierów banków państwowych;

4) kasy pomocy (emerytalne, oszczędnościowo-pożyczkowe, pogrzebowe i t. p.) pracowników instytucyj państwowych, samorządowych i społecznych, pracowników handlowych, przemysłowych i rolnych, ludzież inteligencji zawodowej;

5) związki pracownicze, mające na celu dostarczanie odpowiedzialnych pracowników;

6) zakłady naukowe — tak publiczne, jak i prywatne;

7) zakładane lub utrzymywane przy pomo Państwa, związków samorządowych lub instytuc społecznych, oświatowych i dobroczynnych, zakła wychowawcze i poprawcze, przytułki i schronis noclegowe, bibljoteki, czytelnie, muzea, galerje i w stawy, warsztaty szkolne, wzorowe ogrody i sad mające na celu podniesienie ogrodownictwa i sad wnictwa oraz utrzymywane przez stowarzyszen sportowe i przeznaczone wyłącznie dla członkó stowarzyszenia sale gimnastyczne lub szermiercz boiska, cyklodromy i ślizgawki;

8) nieobliczone na zysk, stałe i ruchome, prze siębiorstwa kinematograficzne, prowadzone we wł snym zarządzie i na własny rachunek przez instyt cje państwowe, samorządowe i społeczne w cela oświatowo-kulturalnych;

9) teatry państwowe i samorządowe, o ile n są oddane w dzierżawę;

10) urządzane w celach filantropijnych i oświ towo-kulturalnych widowiska, zabawy, kiermas i t. p.;

11) przemysł ludowy i rzemiosła, wykonywa ubocznie przez drobnych gospodarzy rolnych l bezrolnych bez obcych sił pomocniczych;

12) odnajmowanie pokojów umeblowany i utrzymywanie stołowni, lecz bez sprzedaży napoj wyskokowych, jeżeli ilość odnajmowanych pokoj nie przekracza dwóch, a ilość stołowników dz sięciu;

13) operacje kredytu długoterminowego;

14) tranzakcje kupna-sprzedaży wszelkiego r dzaju zbóż i innych ziemiopłodów, dokonywane giełdach krajowych, a udowodnione prawidłowe księgami handlowemi i kartami umów giełdowy spisanemi przez przysięgłych maklerów giełdowy

15) obroty z eksportu węgla i wszelkiego r dzaju półfabrykatów i gotowych wyrobów, dokon nego bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictw wspólnych biur sprzedaży, oraz tranzakcje z firma zagranicznemi, wynikające z obrotu uszlachetnia cego czynnego, pod warunkiem udowodnienia ty obrotów prawidłowo prowadzonemi księgami ha dlowemi; niniejsze zwolnienie dotyczy jedynie p datku przemysłowego od obrotu; w wypadka wątpliwych władze skarbowe ustalają, czy dany a tykuł należy zaliczyć do surowców lub półfabryk tów, albo gotowych wyrobów na zasadzie uprzedn opinji właściwych izb przemysłowo-handlowych;

16) przewóz podróżnych przez przedsiębi stwa żeglugi morskiej.

(2) Urząd skarbowy może wyjątkowo zwol od podatku przemysłowego od obrotu ubogich płat ków, których podatek nie przenosi kwoty roczn 100 zł.

Podstawa opodatkowania.

Art. 4.

(1) Za podstawę do obliczania podatku przem słowego dla wszystkich przedsiębiorstw i zaj z wyjątkiem wymienionych w art. 8, służy obr osiągnięty przez przedsiębiorstwo, względnie za cie (art. 1), w każdym roku podatkowym.

(2) Rokiem podatkowym jest bieżący rok kaendarzowy.

Art. 5.

(1) Za obrót, podlegający opodatkowaniu, uwaa się:

1) w przedsiębiorstwach handlu towarowego, zględnie skupu zawodowego w celu odprzedaży vewnątrz Państwa, — sumę przychodu brutto za tovary, sprzedane za gotówkę, wymienione lub sprzeane na kredyt, łącznie z przychodem brutto, uzykanym z handlu na jarmarkach, względnie targach, raz z wykonania dostaw, w przedsiębiorstwach zaś kupu zawodowego, prowadzonego celem wywozu agranicę, — wartość wywiezionych towarów;

2) w instytucjach kredytu krótkoterminowego, ko też w domach bankowych i kantorach wymiay — sumę pobranych i należnych procentów, prorizji, komisowego, tudzież innych tym podobnych vynagrodzeń za świadczenia, oraz zysk brutto z opeacyj obcemi walutami, dewizami, czekami zagraicznemi tudzież wszelkiego rodzaju papierami warościowemi;

3) w instytucjach ubezpieczeniowych:

A) w instytucjach, nie opartych na wzajemości:

a) całkowitą sumę pobranych składek od ubezpieczeń rzeczowych;

b) 1/10 część pobranych składek od ubezpieczeń na życie i od wypadków;

c) od ubezpieczeń pośrednich (reasekuracji) w działach rzeczowych 1/4 część pobranych składek, a w działach ubezpieczeń na życie i od wypadków—1/40 część pobranych składek;

B) w instytucjach, opartych na wzajemności, ograniczających swoją działalność w ubezpieczeiach bezpośrednich tylko do swoich członków, — połowę składek, wymienionych pod lit. A), a), b) i c);

nie wlicza się do obrotu składek na rzecz stra ogniowych;

4) dla robót i dostaw, wykonywanych jako saoistne przedsiębiorstwa, — sumę przychodu brutto roboty, względnie dostawy;

5) w przedsiębiorstwach komisowych, pośrednicva handlowego, w przedsiębiorstwach ekspedycyjych oraz w przedsiębiorstwach przewozowych i kounikacyjnych — sumę prowizji, komisowego oraz szelkich innych wynagrodzeń za wykonane świadzenia i usługi.

Za komisowe w rozumieniu niniejszej ustawy waża się działające we własnem imieniu i na rachuk osób trzecich przedsiębiorstwa sprzedaży, które rowadzą prawidłowe księgi handlowe i udowodnią osunek komisu oraz wysokość wynagrodzenia koisowego umową lub korespondencją; w przeciwnym azie winny być traktowane jako działające na raunek własny.

W wyjątkowych, gospodarczo uzasadnionych, ypadkach służy Ministrowi Skarbu prawo zwalniaa komisantów od obowiązku prowadzenia prawiowych ksiąg handlowych, o ile stosunek komisowy obrót wynika z prawidłowo prowadzonych ksiąg andlowych komitenta.

Stosunek komisu nie zachodzi, jeżeli sprzedawca, działając na rachunek osób trzecich, otrzymuje dla siebie, niezależnie od umówionego wynagrodzenia komisowego lub zamiast wynagrodzenia, różnicę lub większą część różnicy między ceną, istotnie osiągniętą przy sprzedaży, a ceną, ustaloną w umowie na rzecz komitenta.

Przedsiębiorstwa komisowe, działające na rachunek osób, nie opłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy, opłacają podatek od pełnego obrotu towarowego—w zależności od charakteru sprzedaży.

Przepis ustępu poprzedniego nie ma zastosowania do komisowej sprzedaży zboża, dokonywanej na rachunek producentów rolnych.

Za pośrednictwo handlowe w rozumieniu niniejszej ustawy uważa się działanie przedsiębiorstw i zajęć przemysłowych w imieniu i na rachunek osób trzecich.

Przedsiębiorstwa, względnie zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego, posiadające towary osób trzecich w konsygnacji i działające w imieniu i na rachunek osób trzecich, nie opłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy od sprzedaży powyższych towarów, — opłacają podatek od pełnego obrotu, w zależności od charakteru sprzedaży.

Inkasowanie należności za towar przez przedsiębiorstwa, względnie zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego, nie stanowi przeszkody do ustalania podatku od obrotu w myśl art. 5 p. 5 ustawy.

Określenie wysokości prowizji w formie skali ruchomej, prowadzenie handlu jednocześnie na rachunek własny i cudzy—nie stanowią przeszkody do ustalania podatku od obrotu w myśl art. 5 p. 5 ustawy.

Przepisy ust. piątego i ósmego niniejszego punktu nie dotyczą przedsiębiorstw komisowych i zajęć pośrednictwa handlowego, o ile przedmiotem ich obrotu są surowce lub półfabrykaty, niezbędne dla rozwoju rolnictwa lub przemysłu krajowego. Wykaz takich towarów ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych po wysłuchaniu opinji izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych;

6) we wszystkich innych przedsiębiorstwach handlowych — sumę przychodu brutto;

7) w przedsiębiorstwach przemysłowych, wydobywających lub przetwarzających surowce, albo produkujących wyroby z wydobytych lub zakupionych na własny rachunek materjałów — sumę przychodu brutto za surowce, półfabrykaty i gotowe wyroby, tak sprzedane za gotówkę, jak i wymienione lub sprzedane na kredyt, oraz użyte do wykonania umów o roboty i dostawy, łącznie z przychodem brutto, uzyskanym ze sprzedaży na jarmarkach, względnie targach;

8) w przedsiębiorstwach przemysłowych, wytwarzających wyroby z cudzych materjałów, — zarobek brutto, t. j. całkowitą sumę wynagrodzenia, pobranego za przerób;

9) we wszystkich innych przedsiębiorstwach przemysłowych, nie wymienionych powyżej, — sumę przychodu brutto;

10) dla zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych — zarobek brutto.

(2) Obrotów wewnętrznych przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, t. j. wydania jakiegokolwiek artykułu z jednego oddziału, czy też z jednego zakładu, względnie przedsiębiorstwa, do drugiego, należącego do tego samego przedsiębiorcy,—nie uważa się za obrót.

(3) Nie dolicza się do obrotu przedsiębiorstw przemysłowych wszelkich podatków konsumcyjnych, pobieranych od towarów, produkowanych przez te przedsiębiorstwa. Również nie dolicza się do obrotu podatku od widowisk i podatku hotelowego (ust. 4 lit. b art. 7 i art. 18 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884), opłat od kart do gry (art. 10 ustawy z dnia 18 marca 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 171) oraz wszelkich innych podatków, które mogą obciążyć obrót.

(4) Wyłącza się z podstaw opodatkowania — po udowodnieniu prawidłowo prowadzonemi księgami handlowemi—koszty przewozu i ubezpieczenia towaru, wyłożone za nabywcę, zwroty towarów, bonifikacje i skonta oraz odsetki prolongacyjne przy tranzakcjach kredytowych.

Forma i wysokość podatku.

Art. 6.

Podatek przemysłowy pobiera się od wszystkich przedsiębiorstw i zajęć, z wyjątkiem wymienionych w art. 8 i 9:

a) w formie świadectw przemysłowych,
b) w postaci podatku od obrotu.

Art. 7.

(1) Stawka podatku od obrotu wynosi:

1) 1,2% od obrotów:

a) wymienionych w art. 5 p. 1) i 4) a osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe: przedsiębiorstwa handlowe, przedsiębiorstwa skupu zawodowego oraz samoistne przedsiębiorstwa wykonywania dostaw;
b) osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe przedsiębiorstwa wydawnictwa książek, drukowanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej;

2) 1,5% od obrotów, wymienionych w art. 5 p. 7) i 8), a osiągniętych przez przedsiębiorstwa przemysłowe kategoryj VI, VII i VIII świadectw przemysłowych;

3) 1,7% od obrotów:

a) wymienionych w art. 5 p. 1) i 4) a osiągniętych przez nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych: przedsiębiorstwa handlowe, przedsiębiorstwa skupu zawodowego oraz samoistne przedsiębiorstwa wykonywania dostaw;
b) wymienionych w art. 5 p. 2) a osiągniętych przez przedsiębiorstwa, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, z wyjątkiem zysków brutto z operacyj obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznemi tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowemi;

4) 1,9% od obrotów, wymienionych w art. 5 p. 4) i 7) a osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe: przedsiębiorstwa przemysłowe kategoryj I, II, III, IV i V świadectw przemysłowych oraz samoistne przedsiębiorstwa wykonywania robót;

5) 2,5% od obrotów przedsiębiorstw ekspedycyjnych, przewozowych i komunikacyjnych;

6) 6% od obrotów przedsiębiorstw komisowych i pośrednictwa handlowego oraz pośredników handlowych (kat. IIb zajęć przemysłowych — cz. III lit. D taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23);

7) 3% od pozostałych obrotów, podlegających opodatkowaniu.

(2) Stawki, przewidziane w p. 1) lit. a) i w p. 3) lit. a), stosuje się wyłącznie do obrotów przedsiębiorstw handlowych, uzyskanych ze sprzedaży towarów bez przerobu. Obroty przedsiębiorstw handlowych, uzyskane ze sprzedaży towarów po ich przerobieniu, opłacają podatek według stawki 1,9%. Nie uważa się jednak za przerób nabytego towaru czynności przygotowawczych, dokonywanych — zgodnie z istniejącemi zwyczajami — przed uskutecznieniem sprzedaży w przedsiębiorstwach handlowych lub na ich zlecenie w obcych przedsiębiorstwach przemysłowych. W razie wątpliwości, czy dana czynność odpowiada czynności przygotowawczej, dokonywanej zgodnie z istniejącemi zwyczajami handlowemi,— zasięga władza podatkowa opinji właściwej izby przemysłowo-handlowej.

(3) Do obrotów, osiągniętych ze sprzedaży, dokonanych bezpośrednio z samego zakładu przemysłowego, czy też z zakładów handlowych, należących do właściciela przedsiębiorstwa przemysłowego, — nie mogą być stosowane stawki podatkowe, przewidziane dla przedsiębiorstw handlowych, jeżeli obroty te dotyczą towarów, wyprodukowanych przez to samo przedsiębiorstwo przemysłowe.

(4) Począwszy od roku podatkowego 1939 stawki, ustalone w artykule niniejszym, obniża się o 0,1.

Art. 8.

Państwowy podatek przemysłowy tylko w formie, określonej w art. 6 lit. a), opłacają:

1) przedsiębiorstwa handlu wędrownego (art. 19);

2) przedsiębiorstwa handlu jarmarcznego (art. 20);

3) pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie), inspektorzy i agenci towarzystw ubezpieczeniowych, przedsiębiorstw komunikacyjnych, przewozowych, kredytowych, z wyjątkiem pomocników, podróżujących w imieniu lub na rachunek firm, nie opłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy;

4) przedsiębiorstwa, prowadzące wydawnictwa dzienników i innych pism perjodycznych;

5) pracownie i zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo, furmaństwo, rybołówstwo, o ile są prowadzone przez właścicieli przy współudziale najwyżej jednego członka rodziny; dla zaliczenia do

pracowni i zajęcia rzemieślniczego, względnie rękodzielniczego, nieodzowne jest posiadanie karty rzemieślniczej; przepis niniejszy nie ma zastosowania do mydlarstwa, rzeźnictwa oraz wyrębu mięsa.

Art. 9.

Podatek przemysłowy tylko w formie podatku od obrotu (art. 6 lit. b) opłacają samodzielne wolne zajęcia zawodowe: lekarzy, dentystów, weterynarzy, felczerów, adwokatów, notarjuszy, obrońców sądowych, architektów, inżynierów, innych techników i inne samodzielne wolne zajęcia zawodowe, które ustala w drodze rozporządzeń Minister Skarbu w porozumieniu z właściwym ministrem.

Rozdział II.

ŚWIADECTWA PRZEMYSŁOWE.

Rejestracja przedsiębiorstw.

Art. 10.

Świadectwa przemysłowe (art. 6 lit. a) winny być wykupione:

1) przez przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe dla każdego, przez nie prowadzonego, oddzielnego zakładu handlowego, względnie przemysłowego;

2) przez każde przedsiębiorstwo, na zysk obliczone, a wykonywane bez utrzymywania oddzielnego zakładu;

3) dla każdego zajęcia przemysłowego, wymienionego w taryfie, dołączonej do art. 23.

Określenie oddzielnych zakładów i przedsiębiorstw.

Art. 11.

Za oddzielny zakład handlowy uważa się osobne, stałe lub ruchome, zamknięte lub otwarte, pomieszczenie albo część takiego pomieszczenia, względnie kilka pomieszczeń, posiadających bezpośrednie ze sobą połączenie,—w których prowadzi się handel towarowy, lub w których dokonywa się innych operacyj handlowych, stanowiących według taryfy, załączonej do art. 23, odrębne przedsiębiorstwo.

Art. 12.

(1) Za oddzielny zakład przemysłowy (wytwórnię, pracownię, warsztat, zakład rzemieślniczy) uważa się jedno, względnie kilka, zamkniętych lub otwartych, pomieszczeń, bądź położonych w obrębie jednego obejścia, bądź stanowiących jeden jednolity zespół gospodarczy i służących do jednego rodzaju produkcji lub nawet do kilku rodzajów, jeśli stanowią one kolejne stopnie obróbki, względnie przeróbki, tych samych materjałów albo wytworów lub znajdują się w związku, uzasadnionym potrzebami głównej produkcji.

(2) W wypadkach wątpliwych izba skarbowa w porozumieniu z wojewódzką władzą przemysłową, a jeżeli chodzi o zakłady, podległe władzom górniczym — izba skarbowa w porozumieniu z wyższym urzędem górniczym rozstrzyga, czy istnieje jeden jednolity zespół gospodarczy i czy kolejne stopnie obróbki, względnie przeróbki, pozostają w związku, uzasadnionym potrzebami głównej produkcji.

Art. 13.

(1) Za oddzielne przedsiębiorstwo górnicze uważa się zespół szybów, sztolni, wież wiertniczych i tym podobnych urządzeń, należących do jednego przedsiębiorstwa, a znajdujących się w obrębie jednego terenu kopalnianego i służących do wydobywania tego samego produktu.

(2) Wydobywanie ubocznych produktów kopalnianych przy prowadzeniu głównej eksploatacji górniczej nie uważa się za oddzielne przedsiębiorstwo.

Art. 14 *).

(1) Jeżeli przedsiębiorstwo przemysłowe oprócz zakładu przemysłowego prowadzi także zakład handlowy celem sprzedaży w nim wyrobów własnej produkcji, to tego rodzaju zakłady handlowe uważa się za oddzielne w myśl art. 11.

(2) Postanowienie ustępu pierwszego niniejszego artykułu nie dotyczy zakładów hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji, o ile te zakłady są utrzymywane przez przedsiębiorstwo przy samym zakładzie przemysłowym lub poza nim, lecz w obrębie miejscowości, będącej jego siedzibą, lub w miejscowości, będącej poza jego siedzibą, o ile jest to jedyny hurtowy zakład sprzedaży poza siedzibą zakładu przemysłowego.

(3) Detaliczna i drobna sprzedaż produktów własnego wyrobu, dokonywana w tym samym lokalu, gdzie się mieści zakład przemysłowy, nie stanowi oddzielnego przedsiębiorstwa.

Art. 14 **).

(1) Jeżeli przedsiębiorstwo przemysłowe oprócz zakładu przemysłowego prowadzi także zakład handlowy celem sprzedaży w nim wyrobów własnej produkcji, to tego rodzaju zakłady handlowe uważa się za oddzielne w myśl art. 11.

(2) Sprzedaż produktów własnego wyrobu, dokonywana w tym samym lokalu, gdzie mieści się zakład przemysłowy, nie stanowi oddzielnego przedsiębiorstwa.

Art. 15.

Za oddzielne przedsiębiorstwo uważa się każdy wyrąb lasu wraz z pierwiastkową obróbką drzewa, dokonywany w obrębie jednej lub kilku graniczących ze sobą parcel leśnych.

Art. 16.

Za oddzielny zakład w przedsiębiorstwach żeglugi uważa się każdy statek.

---

*) W brzmieniu, obowiązującem do dnia 31 grudnia 1936 r. włącznie.

**) W brzmieniu, obowiązującem od dnia 1 stycznia 1937 r.

Art. 17.

Za oddzielne przedsiębiorstwo kolei żelaznych uważa się cały zespół urządzeń na linjach kolejowych, objętych jedną koncesją.

Art. 18.

(1) Oddzielne przedsiębiorstwo stanowi wykonywanie każdej poszczególnej umowy o dokonanie robót lub dostaw, jako też każdej poszczególnej umowy o dzierżawę od Państwa lub od związku samorządowego prawa poboru specjalnych opłat (targowej, mostowej, rogatkowej i t. p.).

(2) Nie uważa się jednak za oddzielne przedsiębiorstwo wykonywania umów:

a) przez przedsiębiorstwa przemysłowe—o dostawy wyrobów ich własnej fabrykacji;
b) przez przedsiębiorstwa przewozowe i komunikacyjne — o przewóz ładunków;
c) przez przedsiębiorstwa handlu towarowego — o dostawy towarów, stanowiących przedmiot ich własnego handlu, o ile cena świadectwa, nabytego na prowadzenie handlu towarowego, odpowiada cenie świadectwa, które należałoby wykupić na samoistną dostawę;
d) przez przedsiębiorstwa budowlane i biura techniczne — o prowadzenie robót, wchodzących w zakres ich działalności;
e) przez wszelkie czynności zarobkowe, dokonywane przez wolne zawody poza siedzibą swego biura.

Art. 19.

W handlu wędrownym (domokrążnym) za przedsiębiorstwo uważa się:

a) dla handlu obnośnego — sprzedaż towarów ze skrzyni, kufra, walizy, kosza i t. p. opakowania, przenoszonego z miejsca na miejsce przez kupca;
b) dla handlu rozwoźnego — sprzedaż towarów z wozu, łodzi i t. p. pomieszczenia, przewożonego z miejsca na miejsce przy pomocy siły zwierzęcej.

Art. 20.

W handlu jarmarcznym za przedsiębiorstwo, wymagające wykupienia osobnego świadectwa przemysłowego, uważa się sprzedaż na jarmarkach, trwających dłużej niż trzy dni, towarów należących do przedsiębiorstwa, które nie przedstawi dowodu wykupienia świadectwa przemysłowego z tytułu posiadania zakładów, określonych w art. 11, 12, 13 i 15.

Art. 21.

Co do innych rodzajów przedsiębiorstw, nieprzewidzianych w art. 11 do 20, izbie skarbowej przysługuje prawo rozstrzygania, czy te przedsiębiorstwa, względnie ich zakłady, mają być uważane za oddzielne.

Art. 22.

(1) Należące do przedsiębiorstwa oddzielne składy nie podlegają obowiązkowi wykupienia świadectw przemysłowych; na takie składy winny jednak być uzyskane osobne karty rejestracyjne (art. 23).

(2) Za oddzielny skład uważa się jedno lub kilka bezpośrednio ze sobą połączonych pomieszczeń poza obrębem zakładu handlowego lub przemysłowego (art. 11—14), należących do jednego przedsiębiorstwa, zamkniętych, albo otwartych, a służących wyłącznie do przechowywania, przesuszania, oczyszczania, sortowania, brakowania, przeładowywania lub pakowania towarów, jak również do przechowywania przez przedsiębiorstwa przemysłowe: zapasowych maszyn, narzędzi, paliwa, surowców i materjałów, niezbędnych do produkcji, jako też wyrobów, przez te przedsiębiorstwa wytwarzanych, tudzież zapasów żywności lub odzieży i t. p. produktów do zaopatrywania własnych robotników, o ile to zaopatrywanie nie jest obliczone na zysk przedsiębiorcy i tem samem nie posiada charakteru przedsiębiorstwa handlowego.

Ceny świadectw przemysłowych.

Art. 23.

(1) Ceny świadectw przemysłowych zależą od kategorji, do której przedsiębiorstwo lub zajęcie zostało zaliczone, jak również od klasy miejscowości, w której wykonywa się przedsiębiorstwo lub zajęcie.

(2) Podział miejscowości na klasy oraz przedsiębiorstw i zajęć na kategorje tudzież ceny świadectw przemysłowych zawiera taryfa, załączona do niniejszego artykułu.

(3) Za karty rejestracyjne na oddzielne składy (art. 22), utrzymywane przez przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, uiszcza się osobną stałą opłatę w wysokości dziesięciu złotych za każdą kartę.

Art. 24.

(1) W tych wypadkach, gdy w jednym zakładzie handlowym jest prowadzony handel mieszany (np. hurtowy i detaliczny łącznie) lub gdy w jednym zakładzie przemysłowym są wykonywane różne, związane z sobą, gałęzie fabrykacji, — zakład taki winien być zaopatrzony w świadectwo przemysłowe kategorji najwyższej pod względem rodzaju handlu, względnie przemysłu.

(2) Jeżeli zaś dla każdej gałęzi fabrykacji należałoby wykupić świadectwo przemysłowe według ilości robotników, a cena tego świadectwa byłaby niższa od tej, jakaby przypadała według ogólnej ilości robotników, zatrudnionych w zakładzie,—to świadectwo należy opłacić według ogólnej ilości robotników, nie przyjmując pod uwagę różnicy fabrykacji.

Art. 25.

Dla przedsiębiorstwa lub zajęcia, wykonywanego w kilku miejscowościach, zaliczonych do różnych klas, nabywa się świadectwa przemysłowe według ceny, odpowiadającej miejscowości, zaliczonej do najwyższej klasy.

Art. 26.

(1) Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu przysługuje prawo przenoszenia poszczególnych miejscowości z wyższej klasy do niższej lub odwrotnie, jeśli w tych miejscowościach zostanie stwierdzony upadek, względnie rozwój, handlu i przemysłu. Rozporządzenia w tym przedmiocie uzyskują moc obowiązującą z dniem 1 stycznia roku następnego po ich ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

(2) Ministrowi Skarbu przysługuje również prawo zaliczania do odpowiednich kategoryj takich przedsiębiorstw, które nie mogłyby być objęte taryfą, załączoną do art. 23.

Nabywanie świadectw przemysłowych.

Art. 27.

(1) Świadectwa przemysłowe, tudzież karty rejestracyjne winny być nabywane w miesiącach listopadzie i grudniu, poprzedzających rok podatkowy.

(2) Cenę świadectwa przemysłowego, względnie opłatę za karty rejestracyjne, uiszcza się w pełnej kwocie za cały rok podatkowy zgóry.

Art. 28.

(1) Dla zakładów handlowych i przemysłowych, dla innych przedsiębiorstw, na zysk obliczonych, tudzież dla osobistych zajęć przemysłowych, które rozpoczynają swą działalność w ciągu roku podatkowego, należy nabyć przed rozpoczęciem działalności: świadectwo roczne (art. 27 ust. 2), o ile działalność rozpoczyna się przed 1 lipca, świadectwo półroczne (za połowę ceny taryfowej), o ile działalność rozpoczyna się dopiero od 1 lipca lub po tym terminie.

(2) Ważność powyższych świadectw upływa w każdym razie z końcem roku podatkowego.

(3) Postanowienia ustępów (1) i (2) niniejszego artykułu stosuje się również analogicznie do kart rejestracyjnych na składy, powstałe w ciągu roku podatkowego.

Art. 29.

(1) Dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, wykonywanych sezonowo w miejscowościach klimatycznych i leczniczych, mogą być nabywane półroczne świadectwa przemysłowe nawet przed 1 lipca, lecz ważność takich świadectw upływa w sześć miesięcy po ich wydaniu.

(2) Izbom skarbowym służy prawo zastosowania niniejszego artykułu do przedsiębiorstw o charakterze sezonowym, wykonywanych i w innych miejscowościach.

Art. 30.

(1) Dla robót i dostaw, wykonywanych jako samoistne przedsiębiorstwa, nabywa się roczne, względnie półroczne, świadectwa przemysłowe—zależnie od tego, w jakiem półroczu roku podatkowego rozpoczęto wykonywanie tych przedsiębiorstw.

(2) O ile wykonywanie umowy, roboty, względnie dostawy, trwa dłużej, niż jeden rok,—należy nabywać corocznie, odpowiednio do taryfy, świadectwo przemysłowe.

Art. 31.

(1) Jeżeli przed upływem terminu ważności świadectwa przemysłowego zajdą w przedsiębiorstwie zmiany, uzasadniające zaliczenie go do wyższej kategorji, lub jeżeli przedsiębiorstwo zostanie przeniesione do miejscowości klasy wyższej,—winna nastąpić dopłata do ceny pierwotnie wykupionego świadectwa przemysłowego.

(2) Dopłatę pobiera się: w stosunku rocznym, gdy wspomniane zmiany zajdą przed 1 lipca roku podatkowego, w stosunku zaś półrocznym, o ile zajdą one dopiero, poczynając od 1 lipca tegoż roku.

Art. 32.

(1) Jeżeli przed upływem terminu ważności świadectwa przemysłowego zajdzie zmiana co do osoby przedsiębiorcy lub co do miejsca wykonywania przedsiębiorstwa, to należy o zaszłej zmianie — najpóźniej w ciągu miesiąca — zawiadomić właściwe władze podatkowe I instancji celem uzyskania odpowiedniej adnotacji na świadectwie, a to pod rygorem jego nieważności.

(2) Adnotacji o zaszłej zmianie w osobie przedsiębiorcy dokonywa się pod warunkiem uiszczenia zaległości podatku przemysłowego, obciążających przedsiębiorstwo.

(3) Postanowienie niniejszego artykułu stosuje się analogicznie do kart rejestracyjnych na oddzielne składy.

Art. 33.

Świadectwa do osobistych zajęć przemysłowych nie mogą być odstępowane innym osobom.

Art. 34.

(1) Świadectwa przemysłowe oraz karty rejestracyjne na oddzielne składy winny być umieszczane w zakładach, względnie w składach, na widocznem miejscu i stale się tam znajdować.

(2) Zakłady handlowe i przemysłowe oraz oddzielne składy winny być zaopatrzone w znaki (szyldy), umieszczone w miejscach widocznych.

Art. 35.

(1) W razie zagubienia świadectwa przemysłowego lub karty rejestracyjnej przedsiębiorca jest obowiązany wnieść prośbę do właściwego urzędu skarbowego o wydanie zaświadczenia, stwierdzającego, że na prowadzone przedsiębiorstwo (zajęcie, skład) zostało nabyte świadectwo przemysłowe (karta rejestracyjna).

(2) Zaświadczenie wydaje urząd skarbowy po uprzedniem zbadaniu sprawy.

Rozdział III.

ZALICZKI NA PODATEK OD OBROTU.

Art. 36.

(1) Przedsiębiorstwa hadlowe kategoryj I i II świadectw przemysłowych i przedsiębiorstwa przemysłowe kategoryj I, II, III, IV i V świadectw przemysłowych, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, jak również spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółdzielnie, a nadto inne przedsiębiorstwa, które obowiązane są do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia, — winny po upływie każdego miesiąca kalendarzowego, najpóźniej do dnia 25 następnego miesiąca, wpłacić zaliczkę na podatek przemysłowy (art. 7) — w wysokości po-

datku, przypadającego od obrotu, osiągniętego w ubiegłym miesiącu.

(2) Pozostali płatnicy, prowadzący prawidłowe księgi handlowe, obowiązani są do wpłacania zaliczek na podatek przemysłowy (art. 7)—w wysokości podatku, przypadającego od obrotu, osiągniętego w ubiegłym kwartale, w terminie do dnia 25 następnego miesiąca po upływie kwartału.

(3) Płatnicy, nieprowadzący prawidłowych ksiąg handlowych, winni wpłacić zaliczkę na podatek—w wysokości co najmniej 1/5 kwoty podatku, wymierzonego za ubiegły rok kalendarzowy, w następujących terminach: do 15 czerwca — za I kwartał, do 15 sierpnia — za II kwartał, do 15 października— za III kwartał oraz do 15 lutego następnego roku — za IV kwartał.

(4) Przedsiębiorstwa nowopowstałe, nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych, obowiązane są do opłacania kwartalnych zaliczek w wysokości, ustalonej przez właściwą władzę skarbową. Postanowienie o wysokości zaliczki wydaje władza skarbowa po upływie trzech miesięcy od daty uruchomienia przedsiębiorstwa, po uprzedniem zbadaniu wysokości osiąganych przez przedsiębiorstwo obrotów. Zaliczki te płatne są: za kwartał kalendarzowy, w którym uruchomiono przedsiębiorstwo, — w terminie dni 30 od daty doręczenia postanowienia, za następne zaś kwartały kalendarzowe — w terminach, przewidzianych w ust. (3).

(5) Niewpłacone w terminach, wyżej wskazanych, kwoty zaliczek uważa się za zaległości podatkowe, podlegające przymusowemu ściągnięciu.

Ustalanie obrotów.

Art. 37.

(1) Minister Skarbu władny jest pobierać od drobnych przedsiębiorstw podatek przemysłowy w formie ryczałtu, bez ustalania sum obrotu w każdym poszczególnym przypadku. Sposób zryczałtowania podatku, przepisy wymiarowe, poborowe i odwoławcze oraz terminy płatności ustala rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, po wysłuchaniu opinji izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do wprowadzenia od poszczególnych rodzajów towarów scalonego podatku przemysłowego od wszelkich faz i rodzajów obrotów. Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, po wysłuchaniu opinji izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych, określi—zgodnie ze stawkami, przewidzianemi w ustawie niniejszej,—wysokość scalonego podatku przemysłowego, przepisy wymiarowe, poborowe i odwoławcze, terminy płatności scalonego podatku, władze, powołane do wymiaru i poboru podatku, osoby, obowiązane do płacenia podatku, oraz odpowiedzialność za podatek, przyczem w razie poboru tego podatku na granicy lub przez władze celne stawki podatku scalonego mogą być przeliczone na jednostkę wagi lub od sztuki.

Termin uiszczenia podatku.

Art. 38.

Podatek przemysłowy należy płacić do 15 maja roku, bezpośrednio następującego po roku podatkowym.

Rozdział IV.

ZALEGŁOŚCI, ZWROTY I ULGI.

Art. 39.

(1) W gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie wypadkach Ministrowi Skarbu przysługuje prawo całkowitego lub częściowego zwalniania od podatku, odraczania i rozkładania na raty jako też częściowego lub całkowitego umarzania zaległych kwot podatku oraz kar pieniężnych tudzież odsetek za odroczenie i kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych, jak również darowania skutków niedotrzymania wszelkich, przewidzianych w niniejszej ustawie, terminów. O ile chodzi o stosowanie powyższego przepisu do zarządzeń o charakterze ogólnym, — zarządzenia te wydaje Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

(2) Ministrowi Skarbu służy prawo przeniesienia powyższych uprawnień na izby skarbowe.

(3) Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, a odnośnie produktów wiejskich — w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu w wypadkach stwierdzonej potrzeby gospodarczej służy prawo:

1) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku obrotów eksportowych, o ile nie są zwolnione od podatku na mocy art. 3 p. 15 ustawy, oraz wszelkiego rodzaju obrotów komisantów z tranzakcyj eksportowych w wypadkach, w których pobór tego podatku okazałby się przeszkodą dla rozwoju eksportu;

2) udzielania eksporterom bonifikacji podatku uiszczonego od obrotów, pochodzących z dostaw części składowych oraz materjałów pomocniczych i innych, użytych do wytworzenia wywiezionych za granicę towarów;

3) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku obrotów ze sprzedaży na rachunek osób nieopłacających podatku przemysłowego (art. 5 p. 5);

4) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku od obrotu, przypadającego w myśl art. 5 p. ... od prowizyj i innych wynagrodzeń, uzyskanych przez wspólne biura sprzedaży przedsiębiorstw przemysłowych;

5) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku przemysłowego od obrotu tranzakcyj kupna sprzedaży, a dokonywanych na towarowych giełdach krajowych, udowodnionych prawidłowemi księgami handlowemi i kartami umów giełdowych, spisanemi przez przysięgłych maklerów giełdowych;

6) zwalniania przedsiębiorstw żeglugi od podatku przemysłowego od obrotu z tytułu przewozu towarów;

7) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku obrotów firm krajowych, osiągniętych z tranzakcyj, zawartych z firmami, posiadającemi swą siedzibę na terenie W. M. Gdańska;

8) zwracania przy eksporcie podatku, uiszczonego jednorazowo w formie scalonej;

9) zwalniania instytucyj samorządu rolniczego oraz organizacyj społeczno-rolniczych, trudniących się pośrednictwem w obrocie produktów rolnych

przypadku, gdy powstałe stąd zyski przeznaczone na cele społeczne lub zawodowe.

Art. 40.

(1) Spółdzielnie, działające na podstawie ustawy dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495) a należące do iązków rewizyjnych w rozumieniu art. 68 i 70 tej ustawy, jeżeli statutowo i faktycznie działają wy-cznie wśród swych członków lub jeżeli rozszerzają rawdzie działalność swą i na osoby, nie będące łonkami, lecz przypadające na niečłonków nad-ty i zwroty przelewają w całości do funduszów, e podlegających według ustawy o spółdzielniach b statutu podziałowi między członkami,—korzysta-z ulg następujących:

1) zwalnia się od podatku przemysłowego spół-ielnie mieszkaniowe dla budowy nowych domów, ółdzielnie dla wykonywania robót wyłącznie siłami łonków (spółdzielnie pracy), o ile narzędzia i ma-yny nie są własnością spółdzielni, względnie jej łonków, oraz spółdzielcze instytucje drobnego kre-tu;

2) w spółdzielniach kredytowych (art. 6 rozpo-ądzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 mar-1928 r. o prawie bankowem; Dz. U. R. P. Nr. 34, z. 321) zwalnia się od podatku przemysłowego od rotu sumę pobranych i należnych procentów od ładów członków i pożyczek, udzielonych człon-m, oraz od sum, lokowanych w związkowych cen-lach finansowych;

3) w innych spółdzielniach zwalnia się od opo-tkowania obrót w rozumieniu art. 5 niniejszej awy, dokonany z członkami lub przypadający na onków, o ile członkowie są dostawcami spółdziel-sprzedających produkty gospodarstwa wiejskiego, ględnie przerabiających produkty hodowli i len teź przerabiających inne płody rolne, o ile spo-przeróbki nie ma charakteru fabrycznego lub le spółdzielnie te wykupują świadectwa przemy-we VI, VII lub VIII kategorji dla przedsiębiorstw zemysłowych.

(2) Obrót spółdzielni wojskowych, osiągnięty obrębie koszar, uważa się za obrót, dokonany członkami.

(3) Do Centralnej Kasy Spółek Rolniczych (de-ety z dnia 8 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 15, z. 212 i 213) mają zastosowanie ulgi, przewidziane p. 2 niniejszego artykułu.

(4) Warunek należenia do związku rewizyjnego dotyczy spółdzielni, zorganizowanych w myśl t. 70 wyżej powołanej ustawy o spółdzielniach posiadających przyznane im przez Ministra Skarbu awo rewizji.

(5) Upoważnia się izby skarbowe do zezwala-związkom rewizyjnym, wymienionym w art. 68 0 ustawy o spółdzielniach, na składanie deklara-j, zeznań o obrocie w imieniu spółdzielni, do tych iązków należących, oraz na uiszczanie podatku zemysłowego, przypadającego od spółdzielni związ-wych.

Rozdział V.

POSTANOWIENIA KARNE.

Art. 41.

Winni uszczuplenia należności z tytułu podatku, o którym mowa w art. 37 ust. (3) oraz w art. 45 niniejszej ustawy, o ile podatki te będą pobierane na granicy, względnie przez władze celne,—ulegają karze pieniężnej w wysokości pięciokrotnej uszczuplonej, względnie narażonej na uszczuplenie, należności podatkowej. Pozatem mają w tym przypadku zastosowanie postanowienia ustawy karnej skarbowej z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355), przewidziane dla przestępstw, polegających na naruszeniu przepisów w sprawach, wymienionych w art. 1 p. 1 i 12 ustawy karnej skarbowej oraz w postanowieniach części drugiej tejże ustawy.

Rozdział VI.

OPODATKOWANIE HANDLU I PRZEMYSŁU NA RZECZ ZWIĄZKÓW SAMORZĄDOWYCH I INNYCH KORPORACYJ.

Art. 42.

(1) Związki samorządu terytorjalnego otrzymują udział w państwowym podatku przemysłowym od obrotu w wysokości 17% wpływów z tego podatku.

(2) Nadto związkom samorządowym przysługuje prawo pobierania od wszystkich przedsiębiorstw i zajęć dodatku do wysokości 30% pobieranej na rzecz Skarbu Państwa ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

(3) Wpływy z odsetek, pobranych od zaległości w państwowym podatku przemysłowym, przypadają w całości na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 43.

(1) Na rzecz izb handlowych i przemysłowych, izb rzemieślniczych, związków stowarzyszeń przemysłowych i rękodzielniczych, spełniających funkcje izb handlowo-przemysłowych lub rękodzielniczych, wreszcie szkół zawodowych, mających prawo publiczności a utrzymywanych tak przez publiczne, jak i przez inne związki i stowarzyszenia kupców, przemysłowców i rzemieślników, oraz przez nieobliczone na zysk stowarzyszenia, instytucje i fundacje, utworzone specjalnie dla utrzymywania uczelni zawodowych, wreszcie na rzecz burs terminatorskich, patronatów dla młodzieży rękodzielniczej i przemysłowej oraz zawodowych kursów przemysłowych dokształcających—ma być opodatkowany handel i przemysł oraz zajęcia przemysłowe:

a) na rzecz izb handlowych i przemysłowych, izb rzemieślniczych i instytucyj zastępczych — do wysokości, nieprzekraczającej 15% ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, nabywanych w okręgu izby lub instytucji zastępczej;
b) na rzecz szkół zawodowych — do wysokości, nieprzekraczającej 25% tychże świadectw i kart.

(2) W granicach, wyżej zakreślonych, niezbędną wysokość obciążenia na rzecz izb handlowych tudzież izb rzemieślniczych—określa corocznie Minister

Przemysłu i Handlu na podstawie budżetów tych izb, wysokość zaś obciążenia na rzecz szkół zawodowych i innych instytucyj, wymienionych w ust. (1) niniejszego artykułu, oraz podział tych sum ustala corocznie na podstawie budżetu tychże szkół i instytucyj Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i Przemysłu i Handlu, którzy swe uprawnienia pod tym względem mogą przelać na dyrektorów izb skarbowych, względnie kuratorów okręgów szkolnych.

(3) Podział winien być w ten sposób dokonany, by wpływy, zebrane w okręgu danej izby skarbowej, były w tymże okręgu użyte, z potrąceniem jednak 20% tych sum na pokrycie potrzeb wyższych uczelni zawodowych o charakterze społecznym, oraz 30%, które Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego rozdziela wedle swego uznania pomiędzy szkoły zawodowe o charakterze społecznym.

Rozdział VII.
PRZEPISY KOŃCOWE.

Art. 44.

Izba skarbowa może uwolnić od podatku przemysłowego te przedsiębiorstwa, których bezpośrednie zadanie stanowi popieranie celów publicznych, dobroczynnych lub ogólnie użytecznych, jeżeli obrót tych przedsiębiorstw jest stosunkowo nieznaczny.

Art. 45.

(1) Od fabrykatów i półfabrykatów, wyprodukowanych przez przedsiębiorstwa, nieopłacające podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy, a przeznaczonych do dalszej sprzedaży, przeróbki lub użytku własnego na obszarze obowiązywania tejże ustawy, z wyjątkiem artykułów, w kraju niewyrabianych,—będzie pobierany jednorazowo podatek wyrównawczy. Do podatku tego nie mogą być pobierane żadne dodatkowe opłaty lub obciążenia na rzecz Państwa i związków publiczno-prawnych.

(2) Do uiszczenia powyższego podatku obowiązany jest odbiorca towaru lub jego nabywca bez względu na to, czy podlega podatkowi przemysłowemu w myśl niniejszej ustawy.

(3) Towary, wyprodukowane przez krajowe gospodarstwa i przedsiębiorstwa, wymienione w art. 2 i 3 niniejszej ustawy, wolne są od podatku, określonego w ustępie pierwszym niniejszego artykułu.

(4) Podatek będzie obliczany od zryczałtowanej wartości fabrykatów i półfabrykatów, ustalonej z przeliczeniem na wagę lub od sztuki.

(5) Rozporządzenia Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu po wysłuchaniu opinji izb przemysłowo-handlowych ustalą:

a) listy fabrykatów i półfabrykatów, które podlegać będą podatkowi wyrównawczemu, przyczem listy te nie mogą być zmieniane częściej, aniżeli po 6 miesiącach, i winny być ogłaszane co najmniej na trzy miesiące przed wejściem ich w życie;

b) wysokość należności z tytułu podatku wyrównawczego od poszczególnych towarów, umieszczonych na liście, obliczoną od zryczałtowanej wartości tych towarów z przeliczeniem na jednostkę wagi lub od sztuki i z uwzględnieniem w ustaleniu wysokości podatku ilości faz obrotu, przez jakieby dany towar oraz jego części składowe przeszły, gdyby towar był wyprodukowany przez przedsiębiorstwa, opłacające podatek przemysłowy w myśl niniejszej ustawy;

c) przepisy wymiarowe, poborowe, terminy płatności podatku oraz władze, powołane do wymiaru i poboru podatku;

d) odpowiedzialność za podatek;

e) sposób zwrotu podatku w eksporcie i w reeksporcie.

(6) Pobór podatku wyrównawczego od poszczególnych towarów wchodzi w życie równocześnie z wprowadzeniem od tychże towarów, wyprodukowanych na obszarze obowiązywania niniejszej ustawy, scalonego podatku przemysłowego od obrotu, który będzie pobierany jednorazowo za wszystkie późniejsze fazy obrotów.

(7) Towary, od których opłacony zostanie podatek wyrównawczy lub scalony podatek obrotowy, wolne będą od podatku przemysłowego od obrotu.

Art. 46.

Moc obowiązującą ustawy niniejszej rozciąga się na cały obszar Rzeczypospolitej, nie wyłączając województwa śląskiego.

Art. 47.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Załącznik do art. 23.

TARYFA, ZAWIERAJĄCA PODZIAŁ MIEJSCOWOŚCI NA KLASY, A PRZEDSIĘBIORSTW I ZAJĘĆ NA KATEGORJE, TUDZIEŻ CENY ŚWIADECTW PRZEMYSŁOWYCH.

CZĘŚĆ I.

Podział miejscowości na klasy.

A. M. st. Warszawa.

B. Klasa I: Miasta: Bydgoszcz, Chorzów, Katowice, Kraków, Lublin, Lwów, Łódź, Poznań, Sosnowiec.

C. Klasa II: Miasta: Biała (woj. krakowskie), Białystok, Bielsk, Borysław, Chrzanów, Czechowice, Częstochowa, Drohobycz, Dziedzice, Gniezno, Grodno, Grudziądz, Inowrocław, Jarosław, Jasło, Kalisz, Kamienica, Kielce, Kołomyja, Krosno, Lipnik, Mysłowice, Nowy Sącz, Pabjanice, Piotrków, Przemyśl, Pszczyna, Radom, Równe, Rzeszów, Siedlce, Stanisławów z Knihininem wsią i Knihininem kolonją, Stryj, Tarnów, Tarnopol, Tarnowskie Góry, Tomaszów (woj. łódzkie), Toruń, Wilno, Włocławek, Zgierz.

Powiaty: będziński z wyjątkiem gmin: Łosień, Ożarowice i Wojkowice-Kościelne, drohobycki, katowicki, z wyłączeniem gmin: Kończyc, Makoszowych i Pawłowa, lwowski, świętochłowicki (woj. śląskie), gminy miejskie pow. poznańskiego, z wyjątkiem Stąszewa, Pobiedzisk oraz Swarzędza i warszawski.

Gminy i obszary dworskie: Pszczyński Zamek, Radzionków.

D. Klasa III. Na obszarze Izb Skarbowych:

Białostockiej: Miasta i miasteczka: Augustów, Łomża, Ostrów, Suwałki i Wołkowysk.

Powiat białostocki.

Brzeskiej: Miasta i miasteczka: Brześć, Kobryń, Łuniniec, Pińsk, Prużany.

Kieleckiej: Miasta i miasteczka: Busk, Końskie, Miechów, Opatów, Opoczno, Ostrowiec, Sandomierz, Szydłowiec.

Powiaty: częstochowski z wyłączeniem osady Przyrów oraz gminy Złoty Potok, olkuski z wyłączeniem osady i gminy Żarnowiec, radomski, oraz gminy: Łosień, Ożarowice i Wojkowice - Kościelne pow. będzińskiego.

Krakowskiej: Miasta i miasteczka: Andrychów, Bochnia, Dębica, Gorlice, Kęty, Limanowa, Mielec, Myślenice, Nowy Targ, Oświęcim, Poronin, Rabka, Ropczyce, Szczawnica Wyżna, Szczawnica Niżna (pow. nowotarski), Wadowice, Wieliczka, Wilamowice, Zakopane, Żywiec z Zabłociem.

Powiaty: chrzanowski, gorlicki, krakowski, nowosądecki, oraz gminy: Helenów, Komorowice, Mikuszowice, powiatu bielskiego.

Lubelskiej: Miasta i miasteczka: Biała Podlaska, Chełm, Hrubieszów, Krasnystaw. Lubartów, Łuków, Międzyrzec, Puławy, Radzyń, Sokołów, Tomaszów, Węgrów, Włodawa, Zamość.

Powiat lubelski.

Lwowskiej: Miasta: Borszczów, Brody, Brzeżany, Buczacz, Czortków, Gródek Jagielloński, Jaryczów Nowy, Jaworów, Kamionka Strumiłowa, Łańcut, Mościska, Podhajce, Przemyślany, Przeworsk, Rawa Ruska, Rymanów. Sambor, Sanok, Sokal, Trembowla, Zaleszczyki, Złoczów, Żółkiew.

Powiaty: krośnieński z wyłączeniem miasteczka Dukli i rzeszowski z wyłączeniem Błażowej.

Łódzkiej: Miasta: Koło, Konin, Łęczyca, Ozorków, Radomsko, Turek, Wieluń, Zduńska Wola.

Powiaty: brzeziński, kaliski, łódzki.

Łuckiej: Miasta: Dubno, Kowel, Krzemieniec, Łuck, Ostróg, Sarny, Włodzimierz Wołyński, Zdołbunowo.

Nowogródzkiej: Miasta i miasteczka: Baranowicze, Lida, Nieśwież, Nowogródek, Słonim, Stołpce.

Pomorskiej: Miasta: Brodnica, Chełmno, Chojnice, Działdowo, Gdynia, Gniew, Kartuzy, Kościerzyna, Sempolno, Starogard, Świecie, Tczew, Tuchola, Wąbrzeżno, Wejherowo.

Poznańskiej: Miasta: Chodzież, Czarnków, Gostyń, Grodzisk, Jarocin, Kępno, Koźmin, Kościan, Krotoszyn, Leszno, Międzychód, Mogilno, Nakło, Nowotomyśl, Oborniki, Odolanów, Ostrów, Ostrzeszów, Pleszew, Pobiedzisk, Rawicz, Śmigiel, Śrem, Środa, Stęszew, Strzelno, Swarzędz, Szamotuły, Szubin, Węgrowiec, Wolsztyn, Września, Wyrzysk, Zbąszyń, Żnin.

Powiat bydgoski i gminy wiejskie pow. poznańskiego.

Stanisławowskiej: Miasta: Dolina, Kałusz, Rohatyn, Śniatyn.

Warszawskiej Okręgowej: Miasta: Ciechanów, Ciechocinek, Góra Kalwarja, Grójec, Kałuszyn, Łowicz, Mława, Mińsk Mazowiecki, Płock, Płońsk, Pułtusk, Rawa, Radzymin, Sierpc, Skierniewice.

Powiaty: błoński, kutnowski, włocławski.

Wileńskiej: Miasta i miasteczka: Głębokie, Nowo-Wilejka, Oszmiana, Święciany, Troki.

Na obszarze województwa śląskiego: Miasta: Aleksandrowicze, Bobrek, Cieszyn, Chybie, Goleszów, Jasienica, Jaworze, Komorowice, Lubliniec, Mikołów, Mikuszowice, Olszówka Dolna, Skoczów, Stare Bielsko, Ustroń, Wapienica, Wodzisław, Żory.

Gminy i obszary dworskie: Kończyce, Ligota Pszczyńska, Łaziska Górne, Łaziska Średnie, Makoszowy, Murcki, Pawłów, Tychy.

Powiaty: rybnicki, tarnogórski, z wyłączeniem Tarnowskich Gór i Radzionkowa.

E. Klasa IV. Wszystkie inne miejscowości i powiaty.

U w a g a: Miasta i miasteczka, niewymienione osobno w powyższej klasyfikacji, zalicza się do tej samej klasy, do której zaliczono odnośny powiat.

CZĘŚĆ II.

Podział przedsiębiorstw na kategorje.

A. PRZEDSIĘBIORSTWA HANDLOWE.

I. Prowadzące handel towarowy (art. 5, p. 1).

K a t e g o r j a p i e r w s z a.

Handel hurtowy, czyli zbyt wszelkiego rodzaju towarów przeważnie w większych ilościach (partjami), głównie kupcom i przemysłowcom.

K a t e g o r j a d r u g a.

1) Handel detaliczny, czyli sprzedaż wszelkiego rodzaju towarów w mniejszych ilościach, zarówno drobnym kupcom, jak i spożywcom.

2) Drobna sprzedaż (p. kategorja III) nawet wyłącznie spożywcom towarów, posiadających cechy produkcji wytworniejszej, jak to:

a) kamieni szlachetnych, pereł i korali prawdziwych, przedmiotów, wyrobionych w całości lub w części ze złota lub platyny, oraz wyrobów srebrnych z wyjątkiem drobnej biżuterji, oraz z wyjątkiem zegarków kieszonkowych w oprawie srebrnej;

b) wyrobów z kości słoniowej, bursztynu, masy perłowej i szyldkretu oraz artykułów toaletowych i galanteryjnych, których przeważną część składową stanowią: masa perłowa, szyldkret, kość słoniowa, emalja i kamienie półszlachetne, jako też pozłacane lub posrebrzane metale i stopy;

c) bronzów, majolik i platerowanych zastaw stołowych;

d) wyrobu z kryształu i porcelany;

e) antyków z wyjątkiem książek;

f) mebli wyściełanych, rzeźbionych, politurowanych i woskowanych, oraz wytwornych mebli i trumien metalowych, pianin i fortepianów, dywanów, kobierców i gobelinów, portjer i tkanin meblowych;

g) ekwipaży, rowerów, motocykli i samochodów;

h) skór meblowych i galanteryjnych, skórzanych przyborów podróżnych, wyrobów siodlarskich i rymarskich, z wyjątkiem zwykłej uprzęży dla sprzężaju roboczego; ubrań skórzanych, futer i ubiorów futrzanych,

z wyjątkiem zwykłych skór, kożuchów i czapek baranich, wykwintnego obuwia giemzowego, zamszowego, lakierowanego, oraz wykwintnego obuwia z tkanin;

i) zagranicznych i krajowych towarów włóknistych, prócz krajowych towarów bawełnianych i półwełnianych oraz prócz samodziałów i innych materjałów, używanych na ubiory ludowe;

j) ubiorów gotowych, prócz ludowych i robotniczych, używanych do pracy codziennej, bielizny jedwabnej i webowej oraz strojnej z cienkich materjałów, kapeluszy zagranicznych i strojnych kapeluszy damskich, parasoli i parasolek, krytych tkaniną jedwabną lub półjedwabną, tiulu jedwabnego, tkanin haftowanych i wyrobów dzianych jedwabnych;

k) win winogronowych, koniaków, wódek, likierów, kawioru, ostryg, homarów, pasztetów, łososi, turbot, jesiotrów, sielaw i t. p. wyszukanych towarów gastronomicznych.

3) Handel specjalny, nawet drobny, następującemi towarami:

a) pachnidłami i kosmetyką;
b) dziełami sztuk plastycznych;
c) bronią;
d) aparatami fotograficznemi, przyborami optycznemi, chirurgicznemi, fizycznemi i t. p., armaturą elektryczną, przyborami do wodociągów i łazienek, kasami ogniotrwałemi, lustrami, wyrobami gumowemi i gutaperkowemi;
e) kawą i herbatą;
f) materjałami aptecznemi w stolicy oraz w miejscowościach pierwszej i drugiej klasy;
g) lakierami i farbami olejnemi;
h) obiciami papierowemi;
i) lampami;
j) przędzą i koronkami;
k) wszelkiego rodzaju silnikami i maszynami, w tej liczbie maszynami do szycia, do pisania, do rachowania oraz ich częściami składowemi.

4) Sprzedaż mięsa, połączona z wyrębem, odpowiadająca cechom, określonym w p. 1.

Uwaga: Zakłady, prowadzące handel towarowy na podstawie świadectw przemysłowych II kategorji, mogą utrzymywać nieograniczoną ilość oddzielnych składów (art. 22) tylko w obrębie tej miejscowości, w której zakład się znajduje.

Kategorja trzecia.

1) Drobna sprzedaż, czyli sprzedaż wszelkich towarów, z wyjątkiem wymienionych w punkcie 2 kategorji drugiej, wyłącznie spożywcom z zakładów, składających się z jednego pokoju.

Zakłady, prowadzące handel towarowy na podstawie świadectw przemysłowych trzeciej kategorji, mogą zatrudniać prócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka jego rodziny najwyżej jednego dorosłego najemnego subjekta handlowego i utrzymywać nie więcej niż dwa oddzielne składy (art. 22) przy zakładzie handlowym.

2) Zakłady handlu towarowego, należące do spółdzielni, bez względu na rodzaj prowadzonego handlu.

3) Sprzedaż mięsa, połączona z wyrębem, odpowiadająca warunkom, określonym w p. 1.

Kategorja czwarta.

(1) Drobna sprzedaż towarów, z wyjątkiem wymienionych w punkcie 2 kategorji drugiej, wyłącznie spożywcom, dokonywana z niewielkich pomieszczeń, nie posiadających ani wyglądu, ani charakteru pokoju, oraz sprzedaż mięsa połączona z wyrębem, odpowiadająca powyższym warunkom.

(2) Zakłady, prowadzące handel towarowy na podstawie świadectw czwartej kategorji, nie mogą utrzymywać oddzielnych składów (art. 22); w zakładach tych nie może być zatrudniony prócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka jego rodziny żaden dorosły najemny subjekt handlowy.

Kategorja piąta.

(1) Handel wędrowny (domokrążny, art. 8 punkt 1).

1) Kategorja V-a handel rozwoźny (art. 19 lit. b).
2) Kategorja V-b handel obnośny (art. 19 lit. a).

(2) W b. dzielnicy rosyjskiej świadectwa przemysłowe na handel wędrowny uprawniają w granicach obowiązujących w tym względzie przepisów administracyjnych do sprzedaży poza obrębem miast i miasteczek wszelkiego rodzaju towarów, z wyjątkiem towarów, wymienionych w punkcie 2 kategorji drugiej.

(3) W obrębie zaś miast i miasteczek dozwolony jest na tych samych zasadach tylko handel obnośny a to: artykułami spożywczemi, napojami chłodzącemi, wyrobami tytoniowemi i zapałkami tudzież gazetami i książkami.

(4) Do handlu wędrownego (art. 19), wykonywanego na obszarze b. dzielnicy austrjackiej i pruskiej, mają zastosowanie przepisy, zawarte w odnośnych ustawach przemysłowych, obowiązujących w tych dzielnicach.

II. Skup zawodowy (art. 5, punkt 1).

Skup w celu odprzedaży wewnątrz Państwa lub na wywóz zagranicę surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa oraz zwierząt domowych, drobiu tudzież innych towarów bez utrzymywania w tym celu zakładów handlowych.

Kategorja pierwsza.

Na sumę ponad pięćset tysięcy (500.000) złotych rocznie.

Kategorja druga.

Na sumę ponad sto tysięcy (100.000) do pięciuset tysięcy (500.000) złotych rocznie.

Kategorja trzecia.

Na sumę ponad dwadzieścia tysięcy (20.000) złotych do stu tysięcy (100.000) złotych rocznie.

Kategorja czwarta.

(1) Na sumę do dwudziestu tysięcy (20.000) złotych.

(2) Przedsiębiorstwa skupu surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa oraz zwierząt domowych i drobiu mogą utrzymywać oddzielne składy:

1) w nieograniczonej ilości na obszarze całej Rzeczypospolitej, o ile nabyły świadectwa przemysłowe kategorji pierwszej;

2) nie więcej niż pięć składów w obrębie powiatu, w którym przedsiębiorca zamieszkuje, lub w granicach powiatów sąsiednich, o ile nabyto świadectwo drugiej kategorji;

3) nie więcej niż dwa składy w obrębie tej miejscowości, gdzie przedsiębiorca stale mieszka, o ile nabyto świadectwo trzeciej kategorji;

4) nie więcej niż jeden skład w tej miejscowości, gdzie przedsiębiorca stale mieszka, o ile nabyto świadectwo czwartej kategorji.

III. Instytucje kredytu krótkoterminowego (art. 5, punkt 2).

Kategorja pierwsza.

1) Instytucje kredytu krótkoterminowego z kapitałem zakładowym ponad pięćset tysięcy złotych.

2) Domy bankowe.

Kategorja druga.

1) Instytucje kredytu krótkoterminowego z kapitałem zakładowym ponad pięćdziesiąt tysięcy (50.000) do pięciuset tysięcy (500.000) złotych.

2) Kantory wymiany i lombardy.

Kategorja trzecia.

Instytucje kredytu krótkoterminowego z kapitałem zakładowym do pięćdziesięciu tysięcy (50.000) złotych.

Kategorja czwarta.

Zakłady kredytowe, należące do spółdzielni, bez względu na wysokość kapitału zakładowego.

IV. Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe (art. 5, punkt 3).

Kategorja pierwsza.

Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe, nie oparte na wzajemności.

Kategorja druga.

1) Oddziały przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, nie opartych na wzajemności.

2) Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe, oparte na wzajemności, i ich oddziały.

V. Roboty i dostawy (art. 5, punkt 4).

Kategorja pierwsza.

Na sumę ponad czterysta tysięcy (400.000) złotych.

Kategorja druga.

Na sumę ponad osiemdziesiąt tysięcy (80.000) do czterystu tysięcy (400.000) złotych.

Kategorja trzecia.

Na sumę ponad dwadzieścia tysięcy (20.000) do osiemdziesięciu tysięcy (80.000) złotych.

Kategorja czwarta.

Na sumę do dwudziestu tysięcy (20.000) złotych.

VI. Przedsiębiorstwa pośrednictwa handlowego, ekspedycyjne i przewozowe (art. 5, punkt 5).

Kategorja pierwsza.

1) Przedsiębiorstwa komisowe, ekspedycyjne, przewozowe, oraz ekspedycyjno-przewozowe, utrzymujące oddziały.

2) Przedsiębiorstwa, przyjmujące towary na skład z wydawaniem na nie pożyczek, lub bez wydawania.

Kategorja druga.

1) Oddziały i filje przedsiębiorstw, wymienionych w punkcie 1 kategorji pierwszej.

2) Przedsiębiorstwa komisowe, ekspedycyjne i przewozowe, nie utrzymujące oddziałów i filij.

3) Biura techniczne.

4) Biura wywiadowcze, informacyjne, pogrzebowe i wszelkie biura pośrednictwa handlowego.

5) Biura pisania podań, zatrudniające więcej niż dwóch pracowników.

Kategorja trzecia.

1) Biura pisania podań, zatrudniające najwyżej dwóch pracowników.

2) Biura pośrednictwa pracy.

Kategorja czwarta.

Biura tłumaczeń i przepisywania na maszynie.

VII. Zakłady gastronomiczne: restauracyjne, cukiernie, kawiarnie i mleczarnie (art. 5, punkt 6).

Kategorja pierwsza.

Zakłady gastronomiczne ze sprzedażą lub nawet bez sprzedaży trunków, zatrudniające ponad 20 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących.

Kategorja druga.

1) Zakłady, zatrudniające ponad 10 do 20 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących.

2) Zakłady gastronomiczne z wyszynkiem trunków, zatrudniające nawet mniej niż 10 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących.

Kategorja trzecia.

Wszelkie inne mniejsze zakłady gastronomiczne i jadłodajnie — bez wyszynku trunków.

VIII. Sale bilardowe (art. 5, punkt 6).

Kategorja trzecia.

Sale bilardowe, utrzymywane oddzielnie od zakładów gastronomicznych.

IX. Zakłady dla sprzedaży napojów chłodzących (art. 5, punkt 6).

Kategorja czwarta.

Zakłady, sprzedające wyłącznie wodę selcerską, limonadę i t. p. napoje chłodzące.

X. Hotele, pokoje umeblowane, zajazdy, gospody i domy noclegowe (art. 5, punkt 6).

Kategorja pierwsza.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 100 pokojów (numerów).

Kategorja druga.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 20 do 100 pokojów.

Kategorja trzecia.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad sześć do 20 pokojów; zajazdy i gospody w miastach i miasteczkach, bez wyszynku trunków.

Kategorja czwarta.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 2 do 6 pokojów; zajazdy i gospody

w osadach wiejskich, bez wyszynku, oraz domy noclegowe.

XI. Pensjonaty — pokoje umeblowane ze stołowaniem (art. 5, punkt 6).

Kategorja pierwsza.

Pensjonaty, w których ilość wynajmowanych pokojów przewyższa pięćdziesiąt.

Kategorja druga.

Pensjonaty, posiadające do wynajęcia ponad 12 do 50 pokojów.

Kategorja trzecia.

Pensjonaty, posiadające do wynajęcia ponad 2 do 12 pokojów.

XII. Księgarnie (art. 5, punkt 1).

Kategorja druga.

Księgarnie, zatrudniające ponad 5 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w księgarni pracujących.

Kategorja trzecia.

Wszystkie inne księgarnie.

XIII. Zakłady lecznicze (art. 5, punkt 6).

Kategorja druga.

Posiadające łóżek dla chorych ponad 10.

Kategorja trzecia.

Posiadające łóżek dla chorych do 10, oraz wszelkie zakłady lecznicze, przeznaczone wyłącznie dla chorych przychodnich (ambulatorja).

XIV. Apteki (art. 5, punkt 6).

Kategorja pierwsza.

Zatrudniające ponad 8 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w aptece pracujących.

Kategorja druga.

Zatrudniające ponad 3 do 8 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w aptece pracujących.

Kategorja trzecia.

Zatrudniające najwyżej trzy osoby, licząc w tem właściciela i członków rodziny, w aptece pracujących.

XV. Zakłady kąpielowe (art. 5, punkt 6).

Kategorja druga.

1) Łaźnie z oddzielnemi kabinami lub łazienki z ilością wanien ponad 20.

2) Kąpiele na wodach morskich i słodkich z ilością kabin powyżej 40.

Kategorja trzecia.

1) Łaźnie ogólne i łazienki z ilością wanien do 20.

2) Kąpiele na wodach morskich i słodkich z ilością kabin od 10 do 40.

Kategorja czwarta.

Kąpiele na wodach morskich i słodkich ogólne z ilością kabin poniżej 10.

XVI. Przedsiębiorstwa kinematograficzne (art. 5, punkt 6).

Kategorja pierwsza.

Stałe kinematografy, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 500.

Kategorja druga.

Stałe kinematografy, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 150 do 500.

Kategorja trzecia.

(1) Stałe kinematografy, posiadające widownie, obliczone na ilość osób do 150.

(2) Wędrowne przedsiębiorstwa kinematograficzne winny nabywać świadectwa kategorji V-a przedsiębiorstw handlowych.

XVII. Przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, ogródki i sale z zamkniętemi lub otwartemi scenami (art. 5, punkt 6).

Kategorja pierwsza.

Stałe teatry, cyrki, ogródki i sale z otwartemi lub zamkniętemi scenami, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 750.

Kategorja druga.

Stałe teatry, cyrki, ogródki i sale z otwartemi lub zamkniętemi scenami, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 300 do 750.

Kategorja trzecia.

(1) Stałe teatry, cyrki, ogródki i sale z otwartemi lub zamkniętemi scenami, posiadające widownie, obliczone na ilość osób do 300.

(2) Wędrowne przedsiębiorstwa teatralne, wędrowne cyrki i inne wędrowne zespoły artystyczne winny nabywać świadectwa przemysłowe kategorji V-a przedsiębiorstw handlowych.

XVIII. Zdroje naturalnych wód mineralnych (art. 5, punkt 6).

Kategorja druga.

Sprzedaż wód mineralnych ze zdrojów.

Uwaga: Wszelkie inne przedsiębiorstwa, prowadzone przez zarządy zdrojowe (pensjonaty, kąpiele, ambulatorja), podlegają oddzielnemu opodatkowaniu na zasadach ogólnych.

XIX. Wrotniska i ślizgawki (art. 5, punkt 6).

Kategorja trzecia.

Wszystkie przedsiębiorstwa tego rodzaju.

XX. Magle i maszyny do czesania wełny (art. 5, punkt 6).

Kategorja czwarta.

Utrzymywane jako oddzielne przedsiębiorstwa zarobkowe: magle i maszyny do czesania wełny.

XXI. Wydawnictwa utworów drukowanych.

Kategorja druga.

Wydawnictwa pism codziennych w stolicy i miejscowościach pierwszej klasy.

Kategorja trzecia.

Wydawnictwa pism codziennych w miejscowościach II, III i IV klasy, wydawnictwa innych utworów drukowanych bez względu na klasę miejscowości.

B. PRZEDSIĘBIORSTWA KOMUNIKACYJNE.

(1) I. Przedsiębiorstwa kolei żelaznych tak normalnych, jak i wąskotorowych, tudzież tramwajów oraz przedsiębiorstwa telefonów zalicza się do kategorji pierwszej przedsiębiorstw handlowych.

II. Główne zakłady przedsiębiorstw żeglugi zalicza się do kategorji drugiej przedsiębiorstw handlowych; inne zakłady tych przedsiębiorstw zalicza się do kategorji trzeciej przedsiębiorstw handlowych.

(2) Nadto od każdego statku uiszcza się opłatę za świadectwo przemysłowe w następującej wysokości:

1) statki parowe — według powierzchni ogrzewalnej kotłów parowych po 0,80 zł za jeden m² tej powierzchni;

2) statki motorowe — według siły motorów po 0.40 zł za każdą jednostkę siły (H. P.);

3) żaglowce metalowe — według powierzchni pokładu po 0,03 zł za jeden m² powierzchni pokładu;

4) żaglowce z drzewa z pokładem—według powierzchni pokładu po 0,03 zł za jeden m² tej powierzchni;

5) żaglowce z drzewa bez pokładu (berlinki) — według powierzchni, obliczonej przez pomnożenie długości żaglowca (berlinki) przez jego szerokość, po 0,01 zł za jeden m² tej powierzchni.

C. PRZEDSIĘBIORSTWA PRZEMYSŁOWE.

I. Kopalnie węgla kamiennego.

Kategorja pierwsza.

Produkujące ponad 2.000.000 ctn. m.

Kategorja druga.

Produkujące ponad 1.500.000 do 2.000.000 ctn. m.

Kategorja trzecia.

Produkujące ponad 500.000 do 1.500.000 ctn. m.

Kategorja czwarta.

Produkujące ponad 200.000 do 500.000 ctn. m.

Kategorja piąta.

Produkujące ponad 50.000 do 200.000 ctn. m.

Kategorja szósta.

Produkujące do 50.000 ctn. m.

II. Kopalnie rudy.

Kategorja pierwsza.

Produkujące ponad 2.500.000 ctn. m.

Kategorja druga.

Produkujące ponad 2.000.000 do 2.500.000 ctn. m.

Kategorja trzecia.

Produkujące ponad 1.000.000 do 2.000.000 ctn. m.

Kategorja czwarta.

Produkujące ponad 500.000 do 1.000.000 ctn. m.

Kategorja piąta.

Produkujące ponad 100.000 do 500.000 ctn. m.

Kategorja szósta.

Produkujące do 100.000 ctn. m.

III. Kopalnie nafty lub gazów ziemnych.

Kategorja pierwsza.

Produkujące ropy naftowej ponad 3.000.000 ctn. m.

Kategorja druga.

Produkujące ropy naftowej ponad 2.000.000 do 3.000.000 ctn. m.

Kategorja trzecia.

Produkujące ropy naftowej ponad 1.000.000 do 2.000.000 ctn. m.

Kategorja czwarta.

Produkujące ropy naftowej ponad 250.000 do 1.000.000 ctn. m.

Kategorja piąta.

Produkujące ropy naftowej ponad 100.000 do 250.000 ctn. m.

Kategorja szósta.

Produkujące ropy naftowej do 100.000 ctn. m.

Uwaga: Przy kopalniach, produkujących gazy ziemne, jeden metr sześcienny gazu liczy się za jeden kilogram ropy naftowej.

IV. Młyny mączne.

Kategorja pierwsza.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren przekracza 150 metrów.

Kategorja druga.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 100 do 150 metrów.

Kategorja trzecia.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 50 do 100 metrów.

Kategorja czwarta.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 15 do 50 metrów.

Kategorja piąta.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 8 do 15 metrów.

Kategorja szósta.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 4 do 8 metrów.

Kategorja siódma.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 1½ do 4 metrów.

Kategorja ósma.

Wiatraki i inne młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren nie przekracza półtora metra.

Uwaga: O ile w młynach używane są do mielenia walce wyłącznie lub łącznie z żarnami, to 1 cm długości pary walców liczy się za trzy ctm średnicy pary żaren, a zespół trzech walców liczy się za dwie pary walców.

V. Gorzelnie.

Kategorja trzecia.

Produkujące ponad 900.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

Kategorja czwarta.

Produkujące ponad 400.000 do 900.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

Kategorja piąta.

Produkujące ponad 200.000 do 400.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

Kategorja szósta.

Produkujące do 200.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

VI. Browary.

Kategorja pierwsza.

Wyrabiające ponad 60.000 hektol. gorącej brzeczki.

Kategorja druga.

Wyrabiające ponad 30.000 do 60.000 hektol. gorącej brzeczki.

Kategorja trzecia.

Wyrabiające ponad 18.000 do 30.000 hektol. gorącej brzeczki.

Kategorja czwarta.

Wyrabiające ponad 6.000 do 18.000 hektol. gorącej brzeczki.

Kategorja piąta.

Wyrabiające ponad 2.000 do 6.000 hektol. gorącej brzeczki.

Kategorja szósta.

Wyrabiające do 2.000 hektol. gorącej brzeczki.

VII. Cukrownie.

Kategorja pierwsza.

Produkujące ponad 30.000 ctn. m. kryształu.

Kategorja druga.

Produkujące ponad 20.000 do 30.000 ctn. m. kryształu.

Kategorja trzecia.

Produkujące ponad 10.000 do 20.000 ctn. m. kryształu.

Kategorja czwarta.

Produkujące do 10.000 ctn. m. kryształu.

VIII. Olejarnie parowe.

Kategorja pierwsza.

Posiadające ponad 20 czynnych pras.

Kategorja druga.

Posiadające ponad 13 do 20 czynnych pras.

Kategorja trzecia.

Posiadające ponad 7 do 13 czynnych pras.

Kategorja czwarta.

Posiadające do 7 czynnych pras.

IX. Zakłady drożdżowo-gorzelnicze.

Kategorja pierwsza.

Wyrabiające ponad 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja druga.

Wyrabiające ponad 3.000 do 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja trzecia.

Wyrabiające ponad 1.200 do 3.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja czwarta.

Wyrabiające ponad 400 do 1.200 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja piąta.

Wyrabiające do 400 ctn. m. drożdży prasowanych.

X. Fabryki drożdży prasowanych.

Kategorja druga.

Wyrabiające ponad 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja trzecia.

Wyrabiające ponad 2.000 do 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja czwartą.

Wyrabiające ponad 600 do 2.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja piąta.

Wyrabiające ponad 200 do 600 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja szósta.

Wyrabiające do 200 ctn. m. drożdży prasowanych.

XI. Fabryki wódek.

Kategorja pierwsza.

Produkujące ponad 12.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategorja druga.

Produkujące ponad 8.000 do 12.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategorja trzecia.

Produkujące ponad 4.000 do 8.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategorja czwarta.

Produkujące ponad 1.000 do 4.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategorja piąta.

Produkujące do 1.000 hektol. wyrobów wódczanych.

XII. Rektyfikacja okowity.

Kategorja druga.

Produkujące ponad 2.400.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

Kategorja trzecia.

Produkujące ponad 1.200.000 do 2.400.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

Kategorja czwarta.

Produkujące ponad 350.000 do 1.200.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

Kategorja piąta.

Produkujące do 350.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

XIII. Rafinerje cukru.

Kategorja pierwsza.

Produkujące ponad 30.000 ctn. m. rafinady.

Kategorja druga.

Produkujące ponad 20.000 do 30.000 ctn. m. rafinady.

Kategorja trzecia.

Produkujące do 20.000 ctn. m. rafinady.

XIV. Miodosytnie, zakłady wyrabiające lakier spirytusowy i politurę.

Kategorja pierwsza.

Zatrudniające ponad 1.000 robotników.

Kategorja druga.

Zatrudniające ponad 500 do 1.000 robotników.

Kategorja trzecia.

Zatrudniające ponad 200 do 500 robotników.

Kategorja czwarta.

Zatrudniające ponad 50 do 200 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — ponad 25 do 200 robotników.

Kategorja piąta.

Zatrudniające ponad 15 do 20 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — ponad 10 do 20 robotników.

Kategorja szósta.

Wszystkie inne tego rodzaju zakłady.

XV. Fabryki zapałek.

Kategorja trzecia.

Zatrudniające powyżej 500 robotników.

Kategorja czwarta.

Zatrudniające przy fabrykacji ręcznej ponad 200 do 500 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — ponad 100 do 500 robotników.

Kategorja piąta.

Zatrudniające przy fabrykacji ręcznej do 200 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — do 100 robotników.

XVI. Przedsiębiorstwa wodociągowe, gazownie, elektrownie.

Kategorja trzecia.

Wszystkie tego rodzaju zakłady.

XVII. Przedsiębiorstwa wykonywania filmów dla kinematografów.

Kategorja trzecia.

Wszystkie przedsiębiorstwa tego rodzaju.

XVIII. Przędzalnie, blicharnie, farbiarnie i apretury, walcownie żelaza, stali, cynku i miedzi, fabryki drutu, rur, wagonów i maszyn, odlewnie miedzi i bronzu, zakłady wytapiania tłuszczów, fabryki ekstraktów z tłuszczów i olejów, margaryny, mydła, stearyny oraz garbarnie, fabryki artykułów chemicznych, kosmetycznych, aptecznych, farb, ekstraktów farbiarskich, lakierów terpentynowych, laku, szuwaksu, rafinerji nafty, olejów mineralnych, gazoliny i smarów, asfaltu, gudronitu, parafiny i cerezyny.

Kategorja pierwsza.

Zatrudniające ponad 500 robotników.

Kategorja druga.

Zatrudniające ponad 200 do 500 robotników.

Kategorja trzecia.

Zatrudniające ponad 100 do 200 robotników.

Kategorja czwarta.

Zatrudniające robotników:
a) przy fabrykacji ręcznej ponad 50 do 100;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 25 do 100.

Kategorja piąta.

Zatrudniające robotników:
a) przy fabrykacji ręcznej ponad 15 do 50;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 10 do 25.

Kategorja szósta.

Zatrudniające robotników:
a) przy fabrykacji ręcznej ponad 9 do 15;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 7 do 10.

Kategorja siódma.

Zatrudniające robotników:
a) przy fabrykacji ręcznej ponad 4 do 9;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 4 do 7.

Kategorja ósma.

Zatrudniające robotników tak przy fabrykacji ręcznej, jak i przy stosowaniu silników mechanicznych od 1 do 4, licząc w tem właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny, zatrudnionych w przedsiębiorstwie.

XIX. Wszelkie przedsiębiorstwa przemysłowe, nie wymienione w poprzednich ustępach, tudzież zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo i furmaństwo.

Kategorja pierwsza.

Zatrudniające robotników ponad 1.000.

Kategorja druga.

Zatrudniające robotników ponad 500 do 1.000.

Kategorja trzecia.

Zatrudniające robotników ponad 200 do 500.

Kategorja czwarta.

Zatrudniające robotników:
a) przy fabrykacji ręcznej ponad 50 do 200;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 25 do 200.

Kategorja piąta.

Zatrudniające robotników:
a) przy fabrykacji ręcznej ponad 15 do 50;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 10 do 25.

Kategorja szósta.

Zatrudniające robotników:
a) przy fabrykacji ręcznej ponad 9 do 15;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 7 do 10.

Kategorja siódma.

Zatrudniające robotników:
a) przy fabrykacji ręcznej ponad 4 do 9;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 4 do 7.

Kategorja ósma.

Zatrudniające robotników tak przy fabrykacji ręcznej, jak i przy stosowaniu silników mechanicznych od 1 do 4, licząc w tem właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny, zatrudnionych w przedsiębiorstwie.

CZĘŚĆ III.

Ceny świadectw przemysłowych.

A. Dla przedsiębiorstw handlowych.

Kategorja		We wszystkich miejscowościach	W Warszawie	W miejscowościach klasy I	II	III	IV
		złotych					
I	Dla zakładów handlowych. . . .	2.000	—	—	—	—	—
II	Dla zakładów handlowych. . . .	—	400	330	270	200	130
III	Dla zakładów handlowych. . . .	—	80	65	50	40	25
IV	Dla zakładów handlowych. . . .	—	30	25	20	15	10
V-a	Dla handlu rozwoźnego	50	—	—	—	—	—
V-b	Dla handlu obnośnego	15	—	—	—	—	—

B. Dla przedsiębiorstw przemysłowych.

Kategorja		We wszystkich miejscowościach	W Warszawie	W miejscowościach klasy I	II	III	IV
		złotych					
I		6.000	—	—	—	—	—
II		4.000	—	—	—	—	—
III		2.000	—	—	—	—	—
IV		600	—	—	—	—	—
V		200	—	—	—	—	—
VI		—	120	100	80	60	40
VII		—	60	50	40	30	20
VIII		—	15	12	10	6	4

C. Dla handlu jarmarcznego.

	Dla handlu hurtowego	Dla handlu detalicznego
	złotych	
Na jarmarkach, trwających ponad 21 dni	250	70
Na jarmarkach, trwających ponad 7 dni do 21 dni	125	35
Na jarmarkach, trwających ponad 3 dni do 7 dni	100	25

D. Dla zajęć przemysłowych.

Kategorja	Oznaczenie zajęcia przemysłowego	Cena w złotych
I	Ekspedytorzy, nie utrzymujący oddzielnych biur i pomocników handlowych, lecz trudniący się osobiście z polecenia osób trzecich cleniem w urzędach celnych towarów, wysyłanych zagranicę lub otrzymywanych z zagranicy:	
	1) przy urzędach celnych, znajdujących się przy głównych linjach kolei żelaznych	400
	2) przy urzędach celnych, znajdujących się przy bocznych linjach kolei żelaznych	300
	3) przy urzędach celnych, nie położonych przy linjach kolejowych .	250
II	a) Pośrednicy giełdowi (maklerzy):	
	1) na giełdzie warszawskiej	400
	2) na innych giełdach	250
	b) Wszelkiego rodzaju inni pośrednicy handlowi:	
	1) w Warszawie i w miejscowościach I klasy	150
	2) w miejscowościach II klasy . .	100
	3) w miejscowościach III i IV klasy	30
III	Inspektorzy i ajenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, przewozowych, komunikacyjnych oraz instytucyj kredytowych, o ile prowadzą operacje bez utrzymywania biur:	
	1) w Warszawie i w miejscowościach I klasy	50
	2) w miejscowościach II klasy . .	40
	3) w miejscowościach III i IV klasy	20
IV	Pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie)	100

509.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 czerwca 1936 r.

w sprawie ustalenia listy towarów, przy których wywozie z Polski do W. M. Gdańska są wymagane zaświadczenia walutowe oraz w sprawie zmiany zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 maja 1936 r.

Na podstawie § 1 ust. 1 oraz § 6 ust. 5 rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 285) w brzmieniu nadanem rozporządzeniem z dn. 16 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 338) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Eksporterzy są obowiązani zgłaszać Komisji Obrotu Towarowego, celem uzyskania zaświadczenia walutowego, wywóz z Polski do obszaru W. M. Gdańska towarów, wymienionych w załączniku do niniejszego zarządzenia. Przy wywozie tych towarów do W. M. Gdańska zaświadczenie walutowe powinno być przedstawione placówce granicznej kontroli skarbowej.

§ 2.

W zarządzeniu Ministra Skarbu z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie zwolnienia od obowiązku przedstawiania zaświadczeń walutowych przy wywozie niektórych towarów (Monitor Polski Nr. 119 z dn. 22 maja 1936 r., poz. 214 oraz Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 13, poz. 424) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 1 części I skreśla się p. 10, wobec czego dalsze punkty 11, 12 i 13 otrzymują numerację kolejną: 10, 11 i 12.

2) w § 1 część II otrzymuje brzmienie następujące:

„**II. Przy wywozie na obszar Wolnego Miasta Gdańska następujących towarów:**

1. towarów, wywożonych przez mieszkańców pasa nadgranicznego dla własnego użytku lub na drobny handel (n.p. na „targi miejscowe");
2. wzorów i prób towarów;
3. przedmiotów, wysyłanych w darze do własnego użytku pogorzelców, osób dotkniętych powodzią lub poszkodowanych wskutek innych klęsk żywiołowych;
4. wszelkich towarów idących w postępowaniu przekazowem urzędów celnych;
5. wszelkich towarów, przeznaczonych do bezpośredniego przewozu przez publiczne przedsiębiorstwa przewozowe przez obszar W. M. Gdańska z Polski do Polski;
6. towarów, wywożonych do obszaru W. M. Gdańska i pokrytych świadectwami rozrachunkowemi, wskazującemi na przeznaczenie towaru do wywozu zagranicę celną;
7. wszelkich towarów o wartości nieprzekraczającej kwoty 50 zł".

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 19 czerwca 1936 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*
Dyrektor Departamentu.

Załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 czerwca 1936 r.

Lista towarów

przy których wywozie z Polski do W. M. Gdańska wymagane jest w dalszym ciągu przedłożenie zaświadczeń walutowych.

I. Drewno

a mianowicie:

a) kłody (kloce) i dłużyce,
b) papierówka,
c) drzewo tarte i ciosane, nawet heblowane, nasycone lub nienasycone (belki, bale, krawędziaki, deski, łaty, klepki, slipry, podkłady kolejowe, mostownice, podrozjezdnice, timbry, belki angielskie i t. p.

II. Trzoda chlewna — żywa i bita (w sztukach lub połówkach).

III. Węgiel, koks oraz brykiety z węgla lub koksu.

IV. Zboża wszelkie, strączkowe i przemiały (w tem również nasiona, mąki, śruty, otręby, kasze i t. p.).

510.

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 16 czerwca 1936 r.

o zatwierdzeniu prawa rewidentów do przeprowadzania rewizji w spółdzielniach.

LISTA 13.

Na podstawie art. 61 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 495 z 1934 r.) oraz § 15 ust. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 817 z 1934 r.), ogłaszam listę rewidentów, którym zatwierdzam prawo do przeprowadzania rewizji spółdzielni w następujących związkach:

w Związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych w Warszawie

1. Cieślewicz Mieczysław
2. Kosiba Piotr
3. Szablowski Zygmunt

w Związku Spółdzielni i Zrzeszeń Pracowniczych Rz. P. w Warszawie

Rokowski Tadeusz.

Przewodniczący:
(—) *K. Pomijalski.*

511.

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr. 454: (art. 101). Jeżeli w dniu zawarcia umowy ubezpieczenia z zagranicznym zakładem ubezpieczeń, nie mającym zezwolenia na działalność w Polsce, **nie** istnieją okoliczności faktyczne, od których w myśl art. 101 u. o. s. zależy należność opłaty stemplowej, to opłata nie staje się wymagalną przez to, że owe okoliczności faktyczne zaszły po zawarciu umowy ubezpieczenia. Jeżeli np. umowę o ubezpieczenie życiowe zawarła z zagranicznym zakładem ubezpieczeń, nie mającym zezwolenia na działalność w Polsce, osoba, zamieszkała zagranicą, na rzecz swoją lub na rzecz innej osoby, zamieszkałej również zagranicą, to nie powstaje obowiązek uiszczenia opłaty stemplowej, przewidzianej w art. 101 u. o. s., na skutek tego, że ubezpieczający lub ten na czyją rzecz umowa została zawarta, przeniósł się do Polski.

Umowa ubezpieczenia zawarta przed dniem 16 kwietnia 1935 r. (t. j. przed ogłoszeniem ustawy z dnia 18 marca 1935 r. Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 200) z zagranicznym zakładem ubezpieczeń, nie mającym zezwolenia na działalność w Polsce, jeżeli do dnia 15 kwietnia 1935 r. nie powstały warunki zastosowania art. 101 u. o. s. w brzmieniu Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413 — podlega opłacie stemplowej, przewidzianej w art. 101 u. o. s. w brzmieniu Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404 w związku z art. 6 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 200) tylko wówczas, jeżeli **w dniu jej zawarcia,** istniały okoliczności faktyczne, od których w myśl art. 101 u. o. s. (w brzmieniu obecnie obowiązującem) zależy należność opłaty stemplowej. Jeżeli np. osoba, zamieszkała w Polsce, zawarła w 1934 r. umowę o ubezpieczenie życiowe z zagranicznym zakładem ubezpieczeń, nie mającym zezwolenia na działalność w Polsce i do dnia 15 kwietnia 1935 r. włącznie nie nastąpiło określone w art. 21 u. o. s. wprowadzenie do Polski polisy lub innego pisma, stwierdzającego umowę ubezpieczenia — to ubezpieczający był obowiązany uiścić opłatę stemplową w myśl art. 101 u. o. s. przed pierwszem uiszczeniem należności z tytułu umowy ubezpieczenia (bądź na rzecz zakładu ubezpieczeń bądź przez ten zakład) po dniu 15 kwietnia 1935 r. (przyczem najwcześniejszym terminem uiszczenia był 16 maja 1935 r. (L. D. V. 32275/5/35).

Nr. 455: (art. 49, 54). Jeżeli sporządzono pismo, stwierdzające, że umowę o nabycie nieruchomości (art. 52 pkt. 1 u. o. s.), mianowicie umowę tego rodzaju, że do przejścia własności na jej podstawie jest wymagane zezwolenie władzy w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 września 1919 r. Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 428, bądź w myśl rozporządzenia Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej w Poznaniu z dnia 25 czerwca 1919 r. (Dz. Urz. Min. b. Dzielnicy Pruskiej z 1920 r. str. 555), a następnie władza odmówiła swego zezwolenia i ta decyzja odmowna uprawomocniła się, to należy umowę uważać za rozwiązaną na skutek ziszczenia się warunku rozwiązującego (orzeczenie Izby trzeciej Sądu Najwyższego z dn. 4 grudnia 1931 r. III 2. C. 256/31, ogłoszone w Orzecznictwie Sądów Polskich z 1932 r. pod poz. 248). W takim wypadku izba skarbowa może — stosując ustęp drugi art. 49 u. o. s. — orzec według swego uznania, że opłata stemplowa nie należy się, lub ma być pobrana tylko w części. Ministerstwo Skarbu upoważnia Izby skarbowe do wydawania orzeczeń, o jakich mowa także wówczas, gdy przedmiot umowy został oddany w posiadanie nabywcy, w tym wypadku załatwienie przychylne (także decyzja, że opłata należy się tylko w części) — może nastąpić tylko w razie stwierdzenia, że nastąpiło spowrotem oddanie w posiadanie zbywcy.

Powyższe zasady mają zastosowanie również do umowy, na mocy której ktoś zawarłszy umowę, wymienioną w ustępie poprzednim, w charakterze nabywcy, swoje prawo z tej umowy wynikające (art. 12 pkt. 4 u. o. s.) komuś zbył, jeśli następnie uprawomocniła się decyzja właściwej władzy, odmawiająca zezwolenia na zawarcie umowy pierwszej.

Jeśli w przypadku, określonym w ustępie pierwszym niniejszej wykładni, pismo stwierdzające umowę (zawartą między osobą A jako zbywcą, a osobą B jako nabywcą) jest wolne od opłaty stemplowej spowodu istnienia warunków, wymienionych w art. 9 pkt. b) ustawy o ulgach dla nowowznoszonych budowli (art. 3 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 200), to pismo, według którego osoba A — po rozwiązaniu owej umowy na skutek odmowy zezwolenia przez właściwą władzę — tę samą nieruchomość zbywa osobie D, zasa-

dniczo **nie** korzysta z uwolnienia, przewidzianego w powołanym art. 9 pkt. b). Gdy bowiem umowa między osobami A i B nie staje się nieważną od początku na skutek odmowy zezwolenia na jej zawarcie, gdy więc ta odmowa skutkuje tylko rozwiązanie umowy, więc umowa między A i D jest **drugą** po ukończeniu budowy umową o przeniesienie własności budynku wykończonego) lub nawet **trzecią,** jeśli osoba B swoje prawo warunkowe zbyła osobie C). Ministerstwo Skarbu zezwala jednak na podstawie art. 123 i 213 Ordynacji Podatkowej, aby izby skarbowe w przypadku, gdy pismo, stwierdzające umowę między osobami A i D, zostaje sporządzone przed upływem lat ośmiu od dnia, w którym zaczęto budynku używać, zezwalały, by od tego pisma bądź wcale nie została pobrana opłata stemplowa, bądź została pobrana tylko część opłaty stemplowej, oznaczona przez izbę skarbową, wraz z przypadającym od tej części dodatkiem 10%-wym (poza obszarem województwa śląskiego — nadto: wraz z przypadającym od tej części dodatkiem komunalnym).

Wniosek o zastosowanie ulgi, przewidzianej w ustępie poprzednim, może być przedstawiony przez stronę (osobę A lub D) izbie skarbowej bądź przed sporządzeniem pisma, stwierdzającego umowę między A i D bądź w ciągu lat 5 od dnia, w którym opłatę od tego pisma urzędownie wymierzono. W pierwszym przypadku izba skarbowa uzależni zaniechanie pobrania opłaty, lub pobranie tylko w części od sporządzenia pisma, stwierdzającego umowę, do dnia, który oznaczy kalendarzowo, a który jest końcowym dniem okresu 8-letniego (L. D. V. 47080/5/36).

512.

INSTRUKCJA MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 14987/3/36

w sprawie kontroli wywozu towarów z Polski do W. M. Gdańska oraz z W. M. Gdańska zagranicę celną.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, do Izby Skarbowej w Grudziądzu oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Stosownie do rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 16 czerwca 1936 r., zmieniającego rozporządzenie z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do obszaru W. M. Gdańska (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 338) kontrola wywozu towarów z Polski do W. M. Gdańska zostaje ograniczona tylko do pewnych towarów, a ponadto kontrola ta zostaje rozciągnięta na wywóz towarów z Gdańska zagranicę celną.

Ministerstwo Skarbu w związku z powyższem zarządza co następuje:

A. Kontrola wywozu towarów z Polski do W. M. Gdańska.

§ 1.

1) Począwszy od dnia 19 czerwca 1936 r. kontrola wywozu towarów do obszaru W. M. Gdańska, przewidziana w rozporządzeniu Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do W. M. Gdańska (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 285) zostaje ograniczona do wywozu towarów, wymienionych w załączniku do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 czerwca 1936 r. w sprawie ustalenia listy towarów, przy których wywozie do W. M. Gdańska są wymagane zaświadczenia walutowe oraz w sprawie zmiany zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 maja 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 16, poz. 509).

2) Przy wywozie towarów, o których jest mowa w ust. 1, z Polski do W. M. Gdańska są nadal wymagane zaświadczenia walutowe. Przypadki zwolnień od zaświadczeń walutowych są wymienione w § 2 powołanego w ust. 1 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 czerwca 1936 r. Przepisy dotychczasowe, dotyczące postępowania z zaświadczeniami walutowemi pozostają bez zmian.

3) Począwszy od dnia 19 czerwca 1936 r. przy wywozie z Polski do W. M. Gdańska towarów innych, niż wymienione w ust. 1, zaświadczenia walutowe nie są wymagane.

B. Kontrola wywozu towarów z W. M. Gdańska zagranicę celną.

I. Kontrola wywozu towarów zagranicę celną przez urzędy celne, podległe Dyrekcji Ceł w Gdańsku.

§ 2.

1) Przy wywozie towarów zagranicę celną z obszaru W. M. Gdańska przez urzędy celne, podległe Dyrekcji Ceł w Gdańsku, powinno być przedstawione:

a) albo zaświadczenie walutowe, według wzoru, ustalonego zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie przyjmowania zgłoszeń wywozowych przy wydawaniu zaświadczeń walutowych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 13, poz. 425),

2) albo zaświadczenie, według załączonego wzoru (zał. I), wystawione przez Izbę Przemysłowo - Handlową (Industrie u. Handelskammer) w Gdańsku lub przez

Izbę Włościańską (Bauernkammer) w Gdańsku, stwierdzające, że wywożony towar jest produkcji niepolskiej (gdańskiej lub zagranicznej),

c) albo zaświadczenie według załączonego wzoru (zał. II), wystawione przez Izbę Handlu Zagranicznego w Gdańsku (Kammer für Aussenhandel zu Danzig).

2) Wyjątki od przepisów ust. 1 są zawarte w § 5 niniejszej instrukcji.

II. Honorowanie zaświadczeń, wystawionych w Gdańsku przez urzędy celne położone w Polsce.

§ 3.

1) Urzędy celne położone w Polsce są obowiązane honorować zaświadczenia, wymienione w § 2 ust. 1 — b, c. W przypadku przedstawienia tych zaświadczeń strony są zwolnione od obowiązku przedstawienia zaświadczenia walutowego, wystawionego przez instytucje polskie (§ 2 ust. 1a).

2) Urzędy celne powinny honorować zaświadczenia wymienione w § 2 ust. 1 — b, c tylko wtedy, gdy towar nadszedł z Gdańska w komunikacji bezpośredniej do stacji, gdzie ma być dokonana odprawa celna wywozowa.

III. Rodzaje odpraw celnych przy których jest wymagane przedstawienie zaświadczeń.

§ 4.

1) Obowiązek przedstawienia zaświadczeń, wymienionych w § 2 istnieje:

a) przy odprawie celnej ostatecznej wywozowej towarów, pochodzących z wolnego obrotu;

b) przy powrotnym wywozie towarów zagranicznych uszlachetnionych w Polsce lub Gdańsku (powrotny wywóz w obrocie uszlachetniającym czynnym);

c) przy odprawie celnej warunkowej wywozowej towarów, przeznaczonych na wystawy, targi, jarmarki, konkursy itp.;

d) przy odprawie warunkowej w obrocie biernym uszlachetniającym i reperacyjnym.

2) Przy wywozie wymienionych towarów dopóki jedno z zaświadczeń, wymienionych w § 2 nie zostanie przedstawione, odprawa celna nie może być dokonana i towar nie może być wypuszczony zagranicę.

IV. Zwolnienia od obowiązku przedstawiania zaświadczeń.

§ 5.

Nie jest wymagane przedstawianie zaświadczeń, wymienionych w § 2 ust. 1 przy wywozie z obszaru W. M. Gdańska zagranicę celną:

a) towarów, wymienionych w ust. 1 — 4 § 6 wspomnianego rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 285);

b) towarów, wymienionych w części I § 1 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie zwolnienia od obowiązku przedstawiania zaświadczeń walutowych przy wywozie niektórych towarów (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 13, poz. 424) w brzmieniu każdocześnie obowiązującem;

c) towarów, wymienionych w § 1 ust. 1 niniejszej instrukcji, t. j. tych towarów, przy których wywozie z Polski do Gdańska jest wymagane przedłożenie zaświadczenia walutowego.

V. Postępowanie z zaświadczeniami.

§ 6.

1) W sprawie postępowania z zaświadczeniami walutowemi, wystawionemi przez instytucje polskie i przez Izbę Handlu Zagranicznego w Gdańsku (§ 2 ust. 1 a, c), mają zastosowanie przepisy § 6 i 7 instrukcji Ministerstwa Skarbu z dnia 15 maja 1936 r. L. D. IV. 11438/3/36 w sprawie postępowania z zaświadczeniami walutowemi (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 13, poz. 436). Pozatem mają zastosowanie następujące okólniki Ministerstwa Skarbu:

L. D. IV. 13765/3/36 z dnia 2 czerwca 1936 r. w sprawie numeracji formularza zaświadczeń walutowych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 15, poz. 495),

L. D. IV. 13856/3/36 z dnia 8 czerwca 1936 r. w sprawie zaświadczeń walutowych, dotyczących towarów, odprawionych do wywozu w wewnętrznych urzędach celnych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 15, poz. 497).

2) Zaświadczenia Izby Przemysłowo-Handlowej lub Izby Włościańskiej w Gdańsku (§ 2 ust. 1 b) będą wystawiane tylko w jednym egzemplarzu, który po dokonaniu odprawy celnej urzędy celne powinny dołączać do dokumentów odprawy. Przepisy § 6 i 7 ust. 2 instrukcji L. D. IV. 11438/3/36 z dnia 15 maja 1936 r. mają analogiczne zastosowanie.

C. Przepisy końcowe.

§ 7.

Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem 19 czerwca 1936 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

Załącznik I do Instr. Min. Sk. D. IV. 14987/3/36.

Izba Przemysłowo - Handlowa w Gdańsku.
Industrie- und Handelskammer zu Danzig.

Izba Włościańska w Gdańsku.
Bauernkammer zu Danzig.

Serja . . . .
Serie

Nr. . . .

Niniejszy egzemplarz eksporter składa w Urzędzie Celnym.
Dieses Exemplar hinterlegt der Exporteur beim Zollamt.

ZAŚWIADCZENIE WYWOZOWE.
AUSFUHR - BESCHEINIGUNG.

Zgodnie z porozumieniem między Rządem Polskim i Senatem Wolnego Miasta Gdańska w przedmiocie uregulowania spraw, związanych z oddziaływaniem na Gdańsk polskiej gospodarki dewizowej z 9.6 1936 r. stwierdza się, że niżej wyszczególniony towar nie jest pochodzenia polskiego:

Gemäss Uebereinkommen zwischen dem Senat der Freien Stadt Danzig und der Regierung der Republik Polen betr. Regelung der Fragen, die mit den Auswirkungen der polnischen Devisen-Bewirtschaftung auf Danzig verbunden sind, vom 9.6 1936, wird festgestellt, dass die unten beschriebene Ware nicht polnischen Ursprungs ist:

1. Nazwisko i imię lub firma oraz dokłady adres eksportera:
Name u. Vorname des Exporteurs bezw. Firmenanschrift und die genaue Adresse.

2. Nazwa towaru.
Bezeichnung der Ware.

3. Pochodzenie towaru.
Ursprung der Ware.

4. Ilość towaru (waga, ilość sztuk i t. p.).
Warenquantum (Gewicht, Menge, Stückzahl etc.).

5. Wartość według faktury w walucie fakturowej.
Wert laut Rechnung in Fakturenvaluta.

6. Kraj przeznaczenia towaru.
Bezeichnung der Ware.

7. Uwagi.
Bemerkungen.

Zaświadczenie wywozowe jest ważne dla urzędu celnego w ciągu 3-ch miesięcy od daty wystawienia i służy do jednorazowej odprawy celnej, przyczem najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar powinien być zgłoszony do odprawy. Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

Die Ausfuhrbescheinigung ist für das Zollamt für die Dauer von 3 Monaten vom Tage der Ausstellung ab gültig und dient zur einmaligen Zollabfertigung, wobei die Anmeldung der Ware zur Abfertigung spätestens am letzten Gültigkeitstage zu erfolgen hat. Diese Bescheinigung befreit nicht von der Verpflichtung zur Vorlage anderer Dokumente, die durch Zoll und andere Vorschriften bedingt sind.

Gdańsk, dnia . . .
Danzig, den

Pieczęć i podpis
Stempel und Unterschrift

Towar wywieziono zagranicę dnia . . . . .
Die Ware wurde ausgeführt am

Ilość towaru . . . .
Warenmenge

(Pieczęć)
(Stempel)

Podpis
Unterschrift

Załącznik II do Instr. Min. Sk. L. D. IV. 14987/3/36.

Gdańska Izba Handlu Zagranicznego
Kammer für Aussenhandel
w Gdańsku
zu Danzig.

Serja . . . .
Serie . . . .

Nr . .
Nr . .

ZAŚWIADCZENIE WALUTOWE.
VALUTA-EXPORTBESCHEINIGUNG.

Na podstawie porozumienia między Rządem Polskim a Senatem Wolnego Miasta Gdańska w przedmiocie uregulowania spraw, związanych z oddziaływaniem na Gdańsk polskiej gospodarki dewizowej z 9.6. 1936 r. stwierdza się, że niżej wymieniona firma dopełniła obowiązku zgłoszenia następującego wywozu:

Gemäss Uebereinkommen zwischen dem Senat der Freien Stadt Danzig und der Regierung der Republik Polen zur Regelung der Fragen, die mit den Auswirkungen der polnischen Devisenbewirtschaftung auf Danzig verbunden sind vom 9.6. 1936 wird festgestellt, dass nachstehende Firma ihrer Verpflichtung betr. Anmeldung folgender Ausfuhr nachgekommen ist:

1. Nazwisko i imię lub firma oraz dokładny adres eksportera: Name, Vorname bezw. Firma u. genaue Adresse des Exporteurs:	
2. Nazwa towaru: Warenbezeichnung:	
3. Ilość towaru waga, ilość sztuk i t. p.: Menge der Ware (Gewicht, Anzahl, Stück usw.).	
4. Wartość według faktury w walucie fakturowej: Wert in fakturierter Valuta:	
5. Kwota waluty, którą należy zaofiarować polskiemu bankowi dewizowemu: An poln. Devisenbank abzuführender Valutabetrag:	
6. Umówiony termin płatności: Vereinbarter Zahlungstermin:	
7. Sposób i waluta zapłaty: (weksel, czek przekaz i t. p.): Art der Zahlung u. Valuta (Wechsel, Schek, Ueberweisung, usw.):	
8. Kraj przeznaczenia: Bestimmungsland:	

Zaświadczenie niniejsze eksporter składa w Urzędzie Celnym wraz z jego kopją (Egzemplarz III).
Dieses Exemplar händigt nebst Kopie der Exporteur dem Zollamt.

Zaświadczenie niniejsze jest ważne dla urzędu celnego w ciągu trzech miesięcy od

Diese Bescheinigung ist für das Zollamt für die Dauer von 3 Monaten, vom Tage der

daty wystawienia i służy do jednorazowej odprawy celnej, przyczem najpóźniej w ostatnim
Ausstellung ab, gültig und dient zur einmaligen Zollabfertigung, wobei die Anmeldung der

dniu ważności towar powinien być zgłoszony do odprawy. Zaświadczenie niniejsze nie zwal-
Ware zur Abfertigung spätestens am letzten Gültigkeistage zu erfolgen hat. Diese Beschei-

nia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne
nigung befreit nicht von der Verpflichtung zur Vorlage anderer Dokumente, die durch Zoll-

i inne.
und andere Vorschriften bedingt sind.

Gdańska Izba Handlu Zagranicznego stwierdza zgodnie z artykułem 3 porozumienia
Die Kammer für Aussenhandel bescheinigt gemäss Artikel 3 des danzig/polnischen

polsko-gdańskiego z 9.6. 1936 r., że eksporter obowiązany jest kwotę walutową wymienioną
Uebereinkommens vom 9.6. 1936, dass der Antragsteller verplichtet ist an die Devisenbank

w rubryce 5 zaofiarować do skupu polskiemu bankowi dewizowemu.
den unter Rubrik 5 angegebenen Valutabetrag zum Ankauf abzuführen.

Pieczęć, Gdańsk dnia . . . . . .
Stempel Danzig, den . . . .

(Podpis)
(Unterschrift)

Do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego
An die Polnische Gesellschaft für den Kompensationshandel,

Warszawa, Moniuszki 10.

Urząd celny w . . . . stwierd za, że dnia . . . . . ostatecznie / warunkowo wywiezio-

Das Zollamt in . . . . bestätigt, dass die oben angeführte Ware in einer

no wymieniony wyżej towar w ilości . . . . zagranicę do wolnego obszaru celnego *).

Menge von . . . . am . . . . . endgültig / bedingungsweise nach dem Auslande nach dem zollfreien

Gebiet *) ausgeführt wurde.

pieczęć
Stempel

podpis
Unterschrift

Niepotrzebne skreślić.
*) Unzutreffendes streichen.

513.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 11317/2/36

w sprawie opłat za badania środków skażających.

Do

Dyrekcyj Ceł w Warszawie, Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Urzędów Celnych podległych tym Dyrekcjom.

W uzupełnieniu okólnika z dnia 10 marca 1936 r. L. D. IV. 6004/2/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 8, poz. 257), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że za dokonywane przez laboratorja chemiczne Urzędów celnych badania środków skażających, przewidzianych w § 5 rozporządzenia z dnia 21 sierpnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 421), należy pobierać od stron opłaty w wysokości zł dziesięć.

Opłaty te należy zarachowywać na Dz. III § 8 „różne dochody" budżetu dochodowego Ministerstwa Skarbu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

514.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 8289/3/36

w sprawie pozwoleń Ministra Opieki Społecznej na przywóz fosforu białego (żółtego).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przy odprawie celnej fosforu białego (żółtego), strona powinna przedstawić albo roczne zaświadczenie wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, przewidziane w okólniku z dnia 27 października 1933 r. L. D. IV. 28534/2/33 (Monitor Polski Nr. 287, poz. 312 z 1933 r.; Dzien. Urz. Min. Sk. Nr. 36, poz. 303 z 1933 r.) albo pozwolenie Ministra Opieki Społecznej, określone w punkcie 6 część III paragrafu 24 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

Pozwolenie Ministra Opieki Społecznej może być użyte tylko przy jednej odprawie celnej fosforu białego (żółtego).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

515.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 14491/3/36

w sprawie zwolnienia niektórych towarów od pozwoleń przywozowych Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 5 maja 1936 r. w sprawie zakazu przywozu towarów (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 280), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia jak następuje:

I. Ministerstwo Przemysłu i Handlu wydało ogólne pozwolenie na przywóz:

	Nazwa towaru	Pozycja t. c. przywoz.
1)	kultur bakteryjnych—	391 p. 2
2)	książek, broszur, również z ilustracjami w tekście —	836 i ewent. uwaga 1 po poz. 847
3)	czasopism ilustrowanych w językach obcych —	837 p. 1 lit. b i ewent. uwaga 1 po poz. 847
4)	czasopism nieilustrowanych i dzienników w językach obcych —	837 p. 2 lit. b i ewent. uwaga 1 po poz. 847
5)	czasopism ilustrowanych w języku polskim — za pozwoleniem Ministra Skarbu —	uwaga 1 do poz. 837 i ewent. uwaga 1 po poz. 847
6)	czasopism nieilustrowanych oraz dzienników, — w języku polskim, których redakcje mają stałą siedzibę poza granicami polskiego obszaru celnego —	uwaga 2 do poz. 837 i ewent. uwaga 1 po poz. 847
7)	nut —	839 i ewent. uwaga 1 po poz. 847
8)	wykonanych ręcznie szkiców i wykresów konstrukcyjnych ma-	

Nazwa towaru	Pozycja t. c. przywoz.
szyn i aparatów — sprowadzanych przez krajowe fabryki maszyn i aparatów —	z poz. 840 i ewent. uwaga 1 po poz. 847
9) fotografij, nawet w postaci pocztówek, w pojedyńczych egzemplarzach oraz fotografij nadsyłanych jako materjał redakcyjny dla dzienników i czasopism —	uwaga do poz. 841
10) map, planów, również w atlasach, chociażby podklejonych, oprawionych, w połączeniu z listwami, oprócz osobno wymienionych —	843
11) reklamowych książek, broszur, plakatów, cenników, katalogów, prospektów i t. p. firm zagranicznych —	845 p. 1 lit. c
12) reklamowych książek, broszur, plakatów, cenników, katalogów, prospektów, dotyczących zagranicznej propagandy turystycznej —	845 p. 1 lit. d
13) książeczek czekowych banków zagranicznych —	uwaga do p. 3 poz. 845 i ewent. uw. 1 po poz. 847
14) biletów kolejowych zagranicznych oraz biletów dla komunikacji z zagranicą —	845 p. 4 lit. a, i ewent. uwaga 1 po poz. 847
15) rozkładów jazdy dla wszelkiej komunikacji, z wyjątkiem komunikacji w granicach polskiego obszaru celnego —	845 p. 5 lit. b i ewent. uwaga 1 po poz. 847
16) znaczków pocztowych dla celów filatelistycznych —	847
17) matryc tekturowych gotowych, ogłoszeniowych i ilustracyjnych, w pojedyńczych egzemplarzach —	uwaga do p. 6 poz. 1009
18) etykiet, rysunków, pieczątek i t. p. towarów, odprawianych warunkowo w myśl postanowień ust. 5 paragrafu 78 przepisów wykonawczych do prawa celnego.	

A zatem przy przywozie powyższych towarów nie należy żądać pozwoleń na przywóz z tytułu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie zakazu przywozu.

II. Niektóre urzędy celne otrzymały szereg okólników w sprawie automatycznego stosowania zniżek celnych na pewne maszyny niewyrabiane w kraju, podług załączonych do tych okólników list i katalogów, o ile maszyny te pochodzą z państw, które zawarły z Polską odnośne osobne porozumienia.

Otóż, stosując zniżkę celną dla tych maszyn urząd celny, aż do odwołania, nie powinien wymagać wyżej wspomnianego pozwolenia przywozowego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Jednocześnie uchyla się okólniki: z dnia 12 maja 1936 r. L. D. IV. 11914/3/36 (Dzien. Urz. Min. Sk. Nr. 13, poz. 429), z dnia 26 maja 1936 r. L. D. IV. 13101/3/36 (Dzien. Urz. Min. Sk. Nr. 14, poz. 464), z dnia 27 maja 1936 r. L. D. IV. 13304/3/36 (Dzien. Urz. Min. Sk. Nr. 14, poz. 467), z dnia 8 czerwca 1936 r. L. D. IV. 13927/3/36 (Dzien. Urz. Min. Sk. Nr. 15, poz. 498).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

516.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 14493/3/36

w sprawie tymczasowego stosowania postanowień III protokółu dodatkowego z dnia 24 kwietnia 1936 r. do konwencji handlowej polsko-węgierskiej.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W numerze 44 Dziennika Ustaw R. P. z dnia 8.VI. 1936 r. pod poz. 325 ogłoszone zostało rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1936 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień podpisanego w Budapeszcie dnia 24 kwietnia 1936 r. III protokółu dodatkowego do konwencji handlowej polsko-węgierskiej z dnia 26 marca 1925 r. *).

*) Przedruk w Dzienniku Urzędowym Min. Skarbu Nr. 15, poz. 476 z 1936 r.

W związku z tem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1. III protokół dodatkowy z dnia 24 kwietnia 1936 r. łącznie z I protokółem dodatkowym z dnia 2 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 606 z 1931 r.) oraz z II protokółem dodatkowym z dnia 27 marca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 639 z 1931 r.) stanowią uzupełnienie konwencji handlowej polsko-węgierskiej z 26 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 656/7 z 1925 r.).

2. Postanowienia tego protokółu mają zastosowanie **od dnia 8 czerwca 1936 r.** i obowiązywać będą aż do dnia wygaśnięcia konwencji z 26 marca 1925 r.

3. III protokół dodatkowy wprowadza następujące zmiany w wykazie zniżek celnych, wynikających z konwencji handlowej polsko-węgierskiej z 26 marca 1925 r. oraz I i II protokółów dodatkowych do tej konwencji:

I) skreśla zniżkę konwencyjną zł 17,20 na ryby żywe w wodzie (poz. 115 t. c.). Ponieważ inne zawarte przez Polskę konwencje handlowe nie przewidują zniżek na ryby żywe w wodzie, z dniem 8 czerwca 1936 r. przestaje obowiązywać stawka konwencyjna na ryby żywe z poz. 115 taryfy celnej. Natomiast jednak zgodnie z rozporządzeniem z dnia 8 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 326), do karpi żywych przywożonych w wodzie (poz. 115 p. 1) w okresie do 31 października 1936 r. może być stosowane **za pozwoleniem Ministra Skarbu** zniżone cło w wysokości zł 17,20 od 100 kg brutto.

II) wprowadza zniżki konwencyjne:

a) na sery węgierskie

z poz. 128 p. 3— „ser węgierski Emmental".

z poz. 128 p. 4— „Szalámisajt" w oryginalnem opakowaniu około 2 kg, „Kolbászajt", „Roquefort", „Pálpusztaisajt" ten ostatni w oryginalnych opakowaniach w kawałkach wagi od 40 do 60 g lub od 100 do 110 g.

Stawki konwencyjne na sery „Szalámisajt" i „Kolbaszsajt" są zafiksowane w wysokości zł 115 od 100 kg na cały czas trwania protokółu, natomiast stawki na „węgierski Emmental" (pkt. 3 poz. 128), „Roquefort" i „Pálpusztaisajt" (pkt. 4 poz. 128), mogą być obniżone do wysokości jaka ewentualnie zostanie przyznana trzeciemu państwu na ser t. zw. szwajcarski (z pkt. 3 poz. 128) lub na pewien gatunek sera miękkiego (z pkt. 4 poz. 128),

b) na muszki hiszpańskie i t. d. (poz. 141),

c) na wódkę morelówkę „Magyar barack lelke" pod warunkiem przedstawienia przy odprawie celnej świadectwa Królewsko Węgierskiej Stacji Badań Alkoholu. Świadectwo to nie podlega wizowaniu przez Konsulat R. P.,

d) na przetwór farmaceutyczny „Sensibamin".

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

517.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 9556/1/36

w sprawie złożenia przez Automobilklub Polski w Warszawie gwarancji za należności celne i inne od samochodów i motocykli, wprowadzanych do polskiego obszaru celnego na podstawie tryptyków i książeczek z przepustkami granicznemi.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z przepisem § 9 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 387), Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że na skutek złożonej przez Automobilklub Polski w Warszawie (Aleja Szucha 10) gwarancji, upoważniło ten Klub aż do odwołania do wydawania zarządom zagranicznych klubów automobilowych i turystycznych tryptyków samochodowych i motocyklowych.

Wymieniony wyżej Automobilklub Polski złożył również gwarancje za należności celne i inne, jakie przypadłyby od samochodów i motocykli wprowadzonych na podstawie książeczek z przepustkami granicznemi (carnet de passages en douanes), wystawionych przez zagraniczne kluby automobilowe lub turystyczne, wymienione w dołączonym wykazie.

Wobec powyższego samochody i motocykle, wprowadzone do polskiego obszaru celnego na podstawie tryptyków wydanych przez Automobilklub Polski oraz na podstawie książeczek z przepustkami wystawionemi przez zagraniczne kluby, zgłoszone przez Automobilklub Polski w/g dołączonego wykazu, podlegają odprawie warunkowej w myśl rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. bez osobnego zabezpieczenia celnego.

W sprawie innych klubów poręczających nastąpi osobne zarządzenie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

Załącznik do okólnika Min. Skarbu L. D. IV. 9556/1/36.

Wykaz

zagranicznych klubów, należących do Związku Klubów Automobilowych uznanych w Paryżu (Association Internationale des Automobiles Clubs Reconnus à Paris), wystawiających książeczki z przepustkami granicznemi, za które gwarancję złożył Automobilklub Polski:

1) Royal Automobile Club of South Africa.
2) Touring et Automobile Club Royal d'Albanie-Klubi Turistik dhe Automobilistik Mbretnuer.
3) Der Deutsche Automobil-Club.
4) Oesterreichischer Automobil-Club.
5) Royal Automobile Club de Belgique.
6) Automovel Club do Brasil.
7) Automobile et Touring Club de Bulgarie.
8) Kongelik Dansk Automobil Klub.
9) American Automobile Association.
10) Royal Automobile Club d'Egypte.
11) Automovil Club de Espana.
12) Eesti Auto-Klubi.
13) Finlands Automobil Klubb.
14) Automobile Club de France.
15) Royal Automobile Club de Grande Bretagne.
16) Automobile et Touring Club de Grèce.
17) Kiralyi Magyar Automobil-Club.
18) Royal Irish Automobile Club.
19) Koninklijke Nederlandsche-Indische Motor-Club-Java Motor Club.
20) Reale Automobile Club d'Italia.
21) Latvijas Republikas Auto Klubs.
22) Lietuvos Automobiliu Klubas.
23) Kongelig Norsk Automobilklub.
24) Automobile Club et Touring Association of Palestine.
25) Koninklijke Nederlandsche Automobiel Club.
26) Automovel Club de Portugal.
27) Automobile Club Regal Roman.
28) Kungliga Automobil Klubben de Suede.
29) Automobile Club de Suisse.
30) Automobile et Touring Club de Syrie et du Liban.
31) Autoklub Republiky Ceskoslovenske.
32) Touring et Autohobile Club de Turquie.
33) Automobile Club du Royaume de Yougoslavie.
34) Automovel Club Argentino.

518.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 13363/3/36

o wygaśnięciu konwencji handlowej polsko-francuskiej z dnia 9 grudnia 1924 r.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W Nr. 44 Dziennika Ustaw R. P. pod pozycją 329 (przedruk w Dzienniku Urzędowym Min. Sk. Nr. 15, poz. 479) ogłoszono oświadczenie rządowe z dnia 25 maja 1936 r. w sprawie wypowiedzenia konwencji handlowej między Polską a Francją, podpisanej w Paryżu dnia 9 grudnia 1924 r.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Z dniem 10 lipca 1936 r. przestają obowiązywać zniżki celne, wynikające z konwencji handlowej polsko-francuskiej z dnia 9 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 468 z 1925 r.) oraz z protokółu dodatkowego podpisanego w Paryżu dnia 12 sierpnia 1932 r. a wprowadzonego tymczasowo w życie uchwałą Rady Ministrów z dnia 5 września 1932 r. (vide okólnik z dnia 3 października 1932 r. L. D. IV. 24799/3/32—Monitor Polski Nr. 236, poz. 265 i Dzien. Urzęd. M. S. Nr. 30, poz. 468). Zniżki te są wyszczególnione (ze znaczkiem Fr) w okólniku z dnia 3 listopada 1933 r. L. D. IV. 28731/2/33 i ewentualnie w innych okólnikach, stanowiących uzupełnienie lub częściową zmianę wymienionego okólnika.

Zniżki, o których mowa, mogą być zatem stosowane do 9 lipca b. r. włącznie do towarów, pochodzących z Francji, kolonii, posiadłości i krajów protektoratu francuskiego, jak również do towarów pochodzących z innych państw traktatowych w ramach klauzul największego uprzywilejowania, przyczem mają zastosowanie postanowienia art. 46 ust. 6, 69 ust. 3 i 76 ust. 6 prawa celnego.

O ile w międzyczasie zostanie zawarte z Francją prowizorjum urzędy celne zostaną o tem powiadomione dodatkowo.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

519.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 13448/3/36

w sprawie stosowania okólnika z dnia 25 marca 1936 r. L. D. IV. 6609/3/36 do wszystkich wyrobów jutowych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wślad okólnika z dnia 25 marca 1936 r. L. D. IV. 6609/3/36 o potwierdzaniu wywozu worków (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 8, poz. 261), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że postanowienia, zawarte w tym okólniku, mają zastosowanie nie tylko do worków, lecz i do wszystkich wyrobów jutowych, stanowiących opakowanie towarów eksportowanych, jak np. do płótna jutowego, w którem wywożone są bekony, wyroby włókiennicze i t. p. Przy poświadczaniu i wydaniu deklaracji wywozowej, jak też przy wystawianiu zaświadczenia wywozu według wzoru Nr. 13, należy między innemi opisywać (w odpowiednich rubrykach) rodzaj i stan wywożonych wyrobów, wskazując, o ile możności, ich rozmiary, jeżeli to będą wyroby jak jutowe płótna.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

520.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 6821/2/36

w sprawie ustalenia wykazu urzędów celnych upoważnionych do przeprowadzania kontroli nad użyciem towarów, sprowadzanych za cłem zniżonem lub bez cła.

Do przeprowadzania kontroli celnej w myśl postanowień § 18 p. 1 lit. „b" Przepisów Wykonawczych do Prawa Celnego z dnia 9 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 820) upoważnia się wszystkie urzędy celne w miejscowościach, w których jest ich siedziba, oraz niżej wyszczególnione urzędy celne do przeprowadzania kontroli w miejscowościach, w których urzędów celnych niema, przyczem właściwość terytorjalną we wskazanym zakresie ustala się w sposób następujący:

Obszar Dyrekcji Ceł w Warszawie:

1) Urząd Celny w Warszawie przeprowadza kontrolę na terenie powiatów: przasnyskiego, mławskiego, rypińskiego, lipnowskiego, sierpeckiego, ciechanowskiego, makowskiego, pułtuskiego, płońskiego, płockiego, gostynińskiego, sochaczewskiego, warszawskiego, mińskiego, błońskiego, kutnowskiego, łowickiego, grójeckiego, skierniewickiego, rawskiego, radzymińskiego (z woj. warszawskiego), opoczyńskiego, radomskiego, kozienickiego, koneckiego, iłżeckiego, kieleckiego, opatowskiego, stopnickiego, sandomierskiego (z woj. kieleckiego), wszystkich powiatów województwa lubelskiego, powiatów — ostrołęckiego i ostrowskiego (z woj. białostockiego), prużańskiego, kosowskiego, brzeskiego, kobryńskiego, drohickiego, pińskiego, stolińskiego, koszyrskiego (z woj. poleskiego);

2) Urząd Celny w Łodzi — kolskiego, konińskiego, kaliskiego, tureckiego, łęczyckiego, brzezińskiego, łódzkiego, łaskiego, sieradzkiego, piotrkowskiego (z woj. łódzkiego);

3) Urząd Celny w Grajewie — grodzieńskiego, augustowskiego, szczuczyńskiego, łomżyńskiego, białostockiego, sokólskiego, wołkowyskiego, bielskiego i wysoko mazowieckiego (z woj. białostockiego);

4) Urząd Celny w Wilnie — święciańskiego, postawskiego, dziśnieńskiego, wileńskiego, wilejskiego, oszmiańskiego, mołodeckiego (z woj. wileńskiego), lidzkiego, wołożyńskiego, szczuczyńskiego (z woj. nowogródzkiego);

5) Urząd Celny w Stołpcach — nowogródzkiego, stołpeckiego, słonimskiego, baranowickiego i nieświeskiego (z woj. nowogródzkiego) oraz pow. łuninieckiego (z woj. poleskiego);

6) Urząd Celny w Turmoncie — pow. brasławskiego (z woj. wileńskiego);

7) Urząd Celny w Raczkach — pow. augustowskiego i suwalskiego (z woj. białostockiego.

Obszar Dyrekcji Ceł w Poznaniu:

1) Urząd Celny w Gdyni — przeprowadza kontrolę na terenie powiatów: morskiego i kartuskiego;

2) Urząd Celny w Tczewie — pow. kościerskiego, starogardzkiego i tczewskiego;

3) Urząd Celny w Chojnicach — pow. chojnickiego, tucholskiego, i sępoleńskiego;

4) Urząd Celny w Grudziądzu — pow. świeckiego, grudziądzkiego, chełmińskiego, wąbrzeskiego i brodnickiego;

5) Urząd Celny w Jamielniku — pow. lubawskiego i działdowskiego;

6) Urząd Celny w Miasteczku — pow. wyrzyskiego i chodzieskiego;

7)Urząd Celny w Bydgoszczy — pow. bydgoskiego, szubińskiego, inowrocławskiego (z woj. poznańskiego), nieszawskiego i włocławskiego (z woj. warszawskiego) i pow. toruńskiego (z woj. pomorskiego);

8) Urząd Celny w Drawskim Młynie—pow. czarnkowskiego i szamotulskiego;

9) Urząd Celny w Poznaniu—pow. poznańskiego, obornickiego, wągrowieckiego, żnińskiego, mogileńskiego, gnieźnieńskiego, śremskiego, średzkiego i wrzesińskiego;

10) Urząd Celny w Lesznie — pow. leszczyńskiego i kościańskiego;

11) Urząd Celny w Rawiczu — pow. rawickiego i gostyńskiego;

12) Urząd Celny z Zdunach — pow. jarocińskiego i krotoszyńskiego;

13) Urząd Celny w Sośniach—pow. ostrowskiego;

14) Urząd Celny w Łęce — pow. kępińskiego;

15) Urząd Celny w Praszce — pow. wieluńskiego;

16) Urząd Celny w Zbąszyniu — pow. nowotomyskiego, wolsztyńskiego i międzychodzkiego.

Obszar Dyrekcji Ceł we Lwowie:

1) Urząd Celny we Lwowie przeprowadza kontrolę na terenie powiatów: — sokalskiego, rawskiego, żółkiewskiego, lwowskiego, gródeckiego, jaworowskiego, rudeckiego, bóbreckiego, samborskiego, turczańskiego (z woj. lwowskiego), kamioneckiego, radziechowskiego, brodzkiego, złoczowskiego, przemyślańskiego, brzeżańskiego, podhajeckiego, zborowskiego, zbaraskiego, tarnopolskiego, skałackiego (z woj. tarnopolskiego) i rohatyńskiego, stryjskiego, żydaczowskiego, dolińskiego (z woj. stanisławowskiego);

2) Urząd Celny w Krakowie — pow. krakowskiego, chrzanowskiego, wadowickiego, myślenickiego, bocheńskiego, truskiego, dąbrowskiego, mieleckiego, tarnowskiego, limanowskiego, nowotarskiego (z woj. krakowskiego), miechowskiego, jędrzejowskiego i pińczowskiego (z woj. kieleckiego);

3) Urząd Celny w Przemyślu — pow. tarnobrzeskiego, kolbuszowskiego, niżańskiego, rzeszowskiego, łańcuckiego, przeworskiego, jarosławskiego, lubaczowskiego, przemyskiego, brzozowskiego, krośnieńskiego, sanockiego, dobromilskiego, leskiego, mościskiego i drohobyckiego (z woj. lwowskiego), ropczyckiego i jasielskiego (z woj. krakowskiego);

4) Urząd Celny w Śniatynie-Załuczu—pow. kałuskiego, stanisławowskiego, horodeńskiego, tłumackiego, nadwórniańskiego, kołomyjskiego, śniatyńskiego i kosowskiego (z woj. stanisławowskiego), buczackiego, trembowelskiego, kopyczynieckiego, czortkowskiego, borszczowskiego, zaleszczyckiego (z woj. tarnopolskiego);

5) Urząd Celny w Zdołbunowie—powiatów należących do województwa wołyńskiego;

6) Urząd Celny w Muszynie — pow. nowosądeckiego i gorlickiego;

Obszar Dyrekcji Ceł w Mysłowicach:

1) Urząd Celny w Lublińcu przeprowadza kontrolę na terenie powiatów: — lublinieckiego (z woj. śląskiego), częstochowskiego, włoszczowskiego (z woj. kieleckiego) i radomszczańskiego (z woj. łódzkiego);

2) Urząd Celny w Sosnowcu — pow. będzińskiego, zawierciańskiego i olkuskiego;

3) Urząd Celny w Chorzowie — pow. tarnogórskiego oraz miejscowości: Szarlej, Dąbrówka, Brzeziny, Łagiewniki, Chropaczów i Hajduki Wielkie z pow. świętochłowickiego i Michałkowice z pow. katowickiego;

4) Urząd Celny w Katowicach — pozostałych miejscowości powiatu katowickiego i na terenie pow. pszczyńskiego;

5) Urząd Celny w Chebziu — w pozostałych miejscowościach powiatu świętochłowickiego, niewchodzących do obwodu Urzędu Celnego w Chorzowie;

6) Urząd Celny w Bielsku na terenie powiatów: bielskiego, bialskiego i żywieckiego (z woj. krakowskiego);

7) Urząd Celny w Suminie — pow. rybnickiego;

8) UrządCelny w Cieszynie — pow. cieszyńskiego.

W wyjątkowych przypadkach, jeżeli za tem przemawiają jakieś specjalne warunki, sprawy dotyczące przeprowadzenia kontroli mogą być kierowane przez urzędy celne odprawiające towar do innych urzędów celnych niż wyżej wskazane jako właściwe terytorjalnie.

Okólnik niniejszy ma zastosowanie do towarów, odprawianych za cłem zniżonem na podstawie zaświadczeń izb przemysłowo-handlowych oraz Izby Handlu Zagranicznego w Gdańsku.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

521.

OKÓLNIK T. 94 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 10728/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 571, 575, 590, 592, 610 i 645).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Słomka i włosie, wykonane z jedwabiu sztucznego i niebarwione, lecz pokryte kleidlem zabarwionem, należy uważać jako wyroby bar-

wione i clić według poz. 575 pp. 2 lub 3 taryfy celnej.

Włosiem ze sztucznego jedwabiu (niekiedy noszącem nazwę jedwabiu meteorowego lub sirjusowego) nazywamy nitki z jedwabiu sztucznego sztywne, grube, mocne, zwarte w swej masie, dowolnej długości, imitujące włosie naturalne (zwierzęce).

Słomką ze sztucznego jedwabiu nazywamy paseczki z jedwabiu sztucznego o szerokości 10 mm. i mniej i o dowolnej długości.

2) Odpadki, otrzymywane przy przerobie nietylko wełny owczej, lecz również i wszelkiego innego surowca włókienniczego pochodzenia zwierzęcego, objętego poz. 589, podlegają cłu według pozycji 590 taryfy celnej.

3) Towar, znany w handlu pod nazwą „noppy", stanowi bardzo drobne cząstki z wojłoku, filcu lub pilśni, otrzymywane przez mechaniczne wyskubywanie z wojłoku różnych kuleczek, cylinderków, pryzmacików i t. p. i służy przeważnie do wyrobu przędzy ozdobnej; towar ten na zasadzie art. 4 p. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 732 z r. 1932) należy clić według poz. 645 p. 1 lit. „a".

Natomiast towar, nadchodzący w powyższej formie i noszący nazwę „noppy", lecz otrzymany nie przez skubanie wojłoku, a przez rolowanie i ściskanie surowców lub odpadków włókienniczych należy clić jak następuje: noppy bawełniane i wełniane — jak odpowiedni niedoprzęd, noppy z jedwabiu sztucznego — jak odpadki włókien sztucznych.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

522.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 14212/3/36

w sprawie wykonywania przepisów o obrocie pieniężnym z zagranicą.

Do

Dyrekcyj Ceł we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie, wszystkich Urzędów Celnych, podległych tym Dyrekcjom Ceł oraz do Izby Skarbowej w Grudziądzu.

Nawiązując do okólnika L. D. IV. 13295/3/36 z dnia 29 maja 1936 r. w sprawie zmiany i uzupełnienia instrukcji L. D. IV. 11800/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 14, poz. 474), Ministerstwo Skarbu udziela dalszych wyjaśnień w sprawie wykonywania przez urzędy celne i placówki graniczne kontroli skarbowej przepisów o ograniczeniach obrotu pieniężnego z zagranicą:

1) Czeki podróżnicze (travelers cheque), **opiewające na marki niemieckie (na t. zw. registermarki)** należy przeliczać na złote polskie po kursie, wskazanym przez bank dewizowy w adnotacji w paszporcie, względnie w pokwitowaniu banku, stwierdzającem zakup czeków. Gdyby w paszporcie nie było wskazanego kursu, lub gdyby podróżny nie posiadał pokwitowania zakupu czeków, wówczas wartość czeków podróżniczych należy przeliczać po kursie: 1 mkn = 1.40 zł.

Marki niemieckie, wywożone i wysyłane zagranicę w gotowiźnie (w banknotach i bilonie) oraz czeki inne, weksle, przekazy, polecenia wypłaty, tj. opiewające na marki niemieckie, należy przeliczać po kursie urzędowym.

2) T. zw. „kwity na złożony depozyt" i żetony, wydawane uczestnikom wycieczek zbiorowych przez linję Gdynia-Ameryka Linje Żeglugowe S. A., jako środki płatnicze używane tylko do wewnętrznego użytku na statkach tej linji, nie podlegają przy wywozie ograniczeniom.

3) Przy wycieczkach zbiorowych przewodnicy wycieczek powinni posiadać pozwolenia na wywóz waluty, jeżeli ogólna kwota posiadanych przez uczestników pieniędzy, przekracza kwotę dozwoloną do wywozu bez pozwolenia (obecnie 500 zł na jeden paszport). W pozwoleniach są wskazywane kwoty, dozwolone do wywozu na jedną osobę. Uczestnicy wycieczek zbiorowych nie mogą, poza wymienioną w pozwoleniu kwotą, wywozić zagranicę więcej pieniędzy, nawet w granicach kwoty dozwolonej do wywozu bez pozwolenia. Natomiast, jeżeli przewodnik wycieczki nie posiada pozwolenia na wywóz waluty, suma wywożonych przez wszystkich uczestników pieniędzy nie może przekraczać kwoty, dozwolonej do wywozu bez pozwolenia.

4) Osoby, zaopatrzone w paszporty dyplomatyczne, podlegają przepisom o ograniczeniach obrotu pieniężnego z zagranicą. Osoby te, jeżeli wywożą środki płatnicze, ponad normę dozwoloną do wywozu bez pozwolenia, powinny posiadać, albo pozwolenie Min. Spraw Zagranicznych, albo też pozwolenie Banku Polskiego (lub jego Oddziałów). Kontrolę tych osób należy ograniczać w zasadzie tylko do zapytania i sprawdzenia paszportu. Ewidencji wywozu pieniędzy nie należy prowadzić w paszporcie. Bagaże osób dyplomatycznych należy zwalniać również od kontroli dewizowej, chyba, żeby urząd celny miał niezbite dowody, że dana osoba usiłuje wywieźć bez pozwolenia złoto i wartości , zakazane do wywozu.

Przesyłki urzędowe, wymienione w § 14 a--c instrukcji Ministra Skarbu z dnia 31 stycz-

nia 1935 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych w sprawie postępowania przy odprawach celnych przedmiotów przeznaczonych dla osób, korzystających z prawa eksterytorjalności i t. d. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 6, poz. 114) — są wolne od kontroli dewizowej.

5) Zaświadczenia o przywozie pieniędzy i walorów, uprawniające do wywozu środków płatniczych bez osobnego pozwolenia, należy wystawiać w 2-ch egzemplarzach. Egzemplarze drugie zaświadczeń należy przechowywać w Urzędzie Celnym (placówce granicznej kontroli skarbowej). Przepisy części V instrukcji L. D. IV. 11800/3/36 z dnia 15 maja 1936 r. pozostają pozatem bez zmiany.

6) Papiery procentowe, papiery dywidendowe oraz kupony od tych papierów, nadsyłane pod adresem banków dewizowych nie mogą być wydawane bez pozwolenia Komisji Dewizowej.

7) Zaświadczenie o przywozie pieniędzy i walorów, uprawnia do wywozu bez osobnego pozwolenia tylko tych pieniędzy i walorów, które są wymienione w poświadczeniu, a nie ich równowartości. Jeżeli zatem wystawiono zaświadczenie na dolary, to mogą być wywiezione tylko dolary, a nie ich równowartość w walucie innej, nawet choćby, zamieniono dolary na walutę polską. Natomiast przywiezione środki płatnicze w gotówce mogą być wywożone w innych odcinkach tej samej waluty np. za przywiezione banknoty polskie można wywieść tę samą ilość złotych polskich w bilonie lub srebrze; za przywiezione dolary w odcinkach po 50 $ — można wywieźć tę samą ilość dolarów w odcinkach innych np. po 10 lub 5 $.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

523.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 10599/3/36

w sprawie clenia towarów, pochodzących z Konga Belgijskiego, Ruanda-Urundi, Syrji, Libanu i Filipin.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na skutek wątpliwości, powstałych przy cleniu towarów, pochodzących z krajów, wymienionych w tytule niniejszego okólnika, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych wyjaśnia, co następuje:

1. Kongo Belgijskie i połączone z nim administracyjnie terytorjum mandatowe Ruanda-Urundi należą do ogólnego terytorjum celnego Królestwa Belgji i objęte są art. 6 traktatu handlowego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską, a Unją Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską z dnia 30 grudnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106 z 1923 r., poz. 836).

2. Filipiny, które z końcem roku 1935 uzyskały na 10-letni przejściowy okres niektóre przywileje, świadczące o zamierzonem w przyszłości uniezależnieniu się politycznem tych wysp od Stanów Zjednoczonych, należy obecnie, przed upływem wymienionego próbnego okresu, traktować i nadal jako należące do terytorjum celnego Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, w rozumieniu art. VI traktatu handlowego zawartego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską i Stanami Zjednoczonemi Ameryki w dniu 15 czerwca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 384 z 1933 r.).

3. Syrja i Liban są krajami, nad któremi sprawuje mandat Francja. Ponieważ w obowiązującej konwencji handlowej polsko-francuskiej z 9 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 468 z 1925 r.) jest mowa tylko o kolonjach, posiadłościach i krajach protektoratu francuskiego, natomiast nie są wyraźnie wymienione kraje mandatowe, należy uważać, że Syrja i Liban nie są objęte wymienioną konwencją.

Z powyższego wynika, że do towarów pochodzących z Konga Belgijskiego, Ruanda-Urundi, oraz Filipin, należy stosować klauzulę największego uprzywilejowania i clić te towary narówni z towarami pochodzącemi z państw traktatowych, natomiast do towarów, pochodzących z Syrji i Libanu, należy stosować stawki I kolumny taryfy celnej.

Powyższe wyjaśnienia obowiązują od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

524.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 czerwca 1936 r.
L. D. V. 4234/1/36

w sprawie kontroli potrącania przez władze i urzędy państwowe podatku dochodowego od uposażeń oraz podatku specjalnego od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W toku przeprowadzonych lustracyj Ministerstwo Skarbu stwierdziło, że władze skarbo-

we zupełnie nie czuwają nad prawidłowością potrącania i odstawy przez władze i urzędy państwowe podatku dochodowego od uposażeń oraz podatku specjalnego od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych. Tymczasem z uwagi na to, że przepisy o poborze wymienionych podatków są skomplikowane i w praktyce nasuwają dużo wątpliwości, mogą zachodzić wypadki nieprawidłowego potrącania tych podatków również przez władze i urzędy państwowe. Ponieważ najwłaściwszym sposobem usunięcia tych nieprawidłowości może być przedewszystkiem kontrola, dokonywana przez fachowych urzędników skarbowych, Ministerstwo Skarbu zarządza, aby kontrolą w dziedzinie poboru i odstawy powołanych na wstępie podatków były objęte również wszystkie władze i urzędy państwowe.

W myśl obowiązujących przepisów do wykonywania kontroli w dziedzinie omawianych podatków w odniesieniu do wszystkich podmiotów, wypłacających wynagrodzenia, podlegające tym podatkom a więc i w odniesieniu do wszystkich władz i urzędów państwowych, uprawnione są urzędy skarbowe. W celu zapobieżenia jednak nieporozumieniom, jakieby mogły powstać przy przeprowadzaniu kontroli przez urzędy skarbowe we władzach i urzędach centralnych oraz wyższych instancyj, Ministerstwo Skarbu rozdziela kompetencje władz skarbowych w dziedzinie omawianej kontroli, jak następuje:

A. Ministerstwo Skarbu (Departament V) przeprowadzać będzie kontrolę w odniesieniu do:

1) Kancelarji Cywilnej i Gabinetu Wojskowego Prezydenta Rzeczypospolitej,
2) Prezydjum Rady Ministrów,
3) wszystkich Ministerstw,
4) Biura Sejmu i Senatu,
5) Sądu Najwyższego,
6) Najwyższego Trybunału Administracyjnego,
7) Generalnego Inspektora Sił Zbrojnych,
8) Sztabu Głównego,
9) Najwyższego Sądu Wojskowego,
10) oraz tych wszystkich urzędów, zakładów i instytucyj, dla których wynagrodzenia asygnują wymienione wyżej władze i urzędy centralne.

B. Izby Skarbowe (Wydziały II) oraz Wydział Skarbowy Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego przeprowadzać będą kontrolę w odniesieniu do:

1) władz, urzędów i instytucyj centralnych, nieobjętych punktem A niniejszego okólnika,
2) Urzędów Wojewódzkich oraz Komisarjatu Rządu w Warszawie,
3) Sądów Apelacyjnych,
4) Dowództw Okręgów Korpusów (D.O.K.),
5) Izb Skarbowych,
6) Dyrekcyj Ceł,
7) Oddziałów Prokuratorji Generalnej R.P.,
8) Kuratorjów Okręgów Szkolnych,
9) Wojewódzkich Komend Policji Państwowej oraz Komendy Policji Państwowej w Warszawie,
10) Wyższych Urzędów Górniczych,
11) Okręgowych Urzędów Miar,
12) Dyrekcyj Polskich Kolei Państwowych,
13) Dyrekcyj Okręgowych Poczt i Telegrafów,
14) Dyrekcyj Okręgowych Lasów Państwowych,
15) Głównego Biura Funduszu Pracy,
16) oraz tych wszystkich urzędów, instytucyj i zakładów, dla których wynagrodzenia asygnują wyżej wymienione władze i urzędy.

C. Urzędy skarbowe przeprowadzać będą kontrolę w odniesieniu do wszystkich pozostałych władz, urzędów, instytucyj i zakładów państwowych.

W myśl powyższego rozdziału kompetencyj na Ministerstwie Skarbu i izbach skarbowych (Wydziale Skarbowym) ciąży obowiązek przeprowadzania jedynie kontroli we władzach i urzędach, wymienionych wyżej w pkt. A i B, natomiast wszelkie inne czynności w odniesieniu do tychże władz i urzędów, związane z kontrolą omawianych podatków, a przewidzianych w § 289 i następnych instrukcji podatkowej, a w szczególności: objęcie tych władz i urzędów swoją ewidencją, kontrolę podaktów na podstawie przedkładanych wykazów, odnotowywanie wpłat, prowadzenie teczek i t. d., obowiązane są spełniać w dalszym ciągu urzędy skarbowe.

W razie stwierdzenia przez urzędy skarbowe na podstawie ewidencyj, że władze lub urzędy, podlegające kontroli Ministerstwa Skarbu lub izb skarbowych (Wydziału Skarbowego), nie wpłacają podatku od uposażeń lub podatku specjalnego, bądź też w razie stwierdzenia na podstawie przedkładanych wykazów, że wpłacono podatku zamało, urzędy skarbowe powiadomią o tem Ministerstwo Skarbu (Departament V) lub izbę skarbową (Wydział Skarbowy).

Dla władz i urzędów państwowych, w których kontrola dokonywana jest przez izby skarbowe (Wydział Skarbowy), założą izby ewidencje, w których to ewidencjach odnotowywać będą daty przeprowadzonych kontroli w poszczególnych władzach i urzędach. Do przeprowadzania tych kontroli każda z izb skarbowych (Wydział Skarbowy) wyznaczy specjalnego urzędnika.

Z każdej dokonywanej kontroli, niezależnie od jej wyników, należy sporządzić odpowiedni protokół na drukach wzór Nr. 109 i 110 i. p.

W przypadkach stwierdzenia przez władze skarbowe podczas kontroli na miejscu, że kontrolowana władza, urząd, instytucja lub zakład państwowy nie potrąca podatku bądź też potrąca go nieprawidłowo, albo też zalega z wpłaceniem do kasy urzędu skarbowego potrąconych kwot, wymiaru podatku oraz grzywien uskuteczniać nie należy. W tych wypadkach

należy wezwać władzę lub urząd do usunięcia stwierdzonego uchybienia w zakreślonym terminie. Gdy takiemu wezwaniu nie uczyniono zadość, należy zawiadomić o tem władzę przełożoną nad władzą lub urzędem, dopuszczającym się uchybień, a gdy i to nie odniesie należytego skutku, należy przedstawić sprawę dotyczącej władzy naczelnej. Urzędy skarbowe nie zwracają się jednak bezpośrednio do władz przełożonych i naczelnych, lecz przedkładają odpowiednie sprawozdania izbom skarbowym (Wydziałowi Skarbowemu), które odnoszą się do właściwych władz przełożonych i naczelnych. W razie, gdyby interwencja u władz naczelnych nie dała rezultatu, należy sprawę przedstawić Ministerstwu Skarbu.

Postanowienia okólnika niniejszego nie mają zastosowania do monopoli państwowych, banków państwowych i przedsiębiorstw państwowych, zarówno wydzielonych jak i niewydzielonych z administracji państwowej, w których kontrolę omawianych podatków przeprowadzać będą urzędy skarbowe na zasadach ogólnych.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

525.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 czerwca 1936 r.

L. D. V. 5640/1/36

w sprawie zbierania informacyj w spółdzielniach mleczarskich oraz zajmowania należności za dostarczone do tych spółdzielni mleko.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Organizacje rolnicze i spółdzielcze we wnoszonych do Ministerstwa Skarbu zażaleniach podnoszą, że niektóre urzędy skarbowe przez zbieranie w spółdzielniach mleczarskich masowych informacyj podatkowych odnośnie ilości i wartości dostarczonego przez rolników mleka, jak również przez masowe zajmowanie w tych spółdzielniach należności rolników za dostarczone mleko, celem pokrycia zaległości podatkowych i innych, odstręczają rolników od należenia do spółdzielni mleczarskich.

Zważywszy, że zebrane w spółdzielniach mleczarskich informacje o dostarczonem przez rolników mleku nie przedstawiają w większości wypadków wartości jako materjał wymiarowy oraz że masowe zajmowanie w spółdzielniach należności za dostarczone mleko może rzeczywiście wpłynąć ujemnie na rozwój spółdzielczości mleczarskiej, gdyż rolnicy będą się wstrzymywać w tych warunkach z dostarczaniem mleka do spółdzielni, Ministerstwo Skarbu poleca:

a) bezwzględnie zaprzestać zbierania informacyj co do dostarczonego przez rolników mleka, o ile chodzi o drobnych rolników, którzy ze względu na obszar posiadanego gruntu i cenę zboża nie mogli osiągnąć dochodu, podlegającego opodatkowaniu;

b) co do pozostałych rolników ograniczyć zbieranie tego rodzaju informacyj tylko do tych wypadków, gdy chodzi o rolników:

1. prowadzących gospodarstwa, nastawione przeważnie na produkcję mleczną, tak że ustalenie dla nich dochodu tylko na podstawie norm dochodowości nie odpowiadałoby rzeczywistej dochodowości gospodarstwa,
2. prowadzących księgi gospodarcze;

c) ograniczyć zajmowanie w drodze egzekucji należności rolników za mleko dostarczone do spółdzielni do tych jedynie wypadków, gdy spisano protokół nieściągalności spowodu braku ruchomości podlegających zajęciu, lecz i w tych wyjątkowych wypadkach wolno zajmować tylko 25% przypadającej do wypłaty należności za dostarczone mleko.

Powyższe ograniczenia co do zbierania w spółdzielniach mleczarskich informacyj podatkowych nie odnoszą się do informacyj o tranzakcjach sprzedaży wyrobów mleczarskich przez spółdzielnie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

526

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 czerwca 1936 r.

L. D. V. 7095/1/36

w sprawie sporządzania sprawozdań wzór Nr. 40 E.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu zauważyło, że niektóre Urzędy skarbowe niewłaściwie wypełniają sprawozdania wzór Nr. 40 E. Mianowicie w kolumnach 28 — 31 podają jedynie dane, dotyczące składnicy utrzymywanej przez urząd skarbo-

wy, pomijają natomiast dane, odnoszące się do składnic, utrzymywanych w myśl ustępu 2 § 77 P. E. przez związki samorządu terytorjalnego.

Ponieważ taki stan rzeczy nie daje pełnego obrazu działalności urzędów skarbowych w zakresie egzekucji i nie pozwala na przeprowadzenie należytej oceny tej działalności, poleca się przeto w przedziałkach 28 — 31 wymienionego sprawozdania podawać w liczniku cyfry odnoszące się do stanu składnicy względnie składnic prowadzonych przez urząd skarbowy we własnym zarządzie i w mianowniku cyfry odnoszące się do stanu składnic, utrzymywanych przez związki samorządu terytorjalnego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

527.

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ.

OKÓLNIK

z dnia 12 czerwca 1936 r.

w sprawie zmiany brzmienia okólnika Nr. 15.

Okólnik Nr, 15 z dnia 30 maja r. b. uzupełniony uchwałą Komisji Dewizowej z dnia 12 czerwca 1936 r. otrzymuje następujące brzmienie:

Komisja Dewizowa podaje do wiadomości następujące zarządzenia:

I.

Upoważnia się instytucje zorganizowanego kredytu:

1. Komunalne Kasy Oszczędności,

2. Spółdzielnie kredytowe, zrzeszone w Związkach Rewizyjnych do przyjmowania do inkasa dokumentów wystawionych zagranicą, opiewających na walutę zagraniczną i płatnych zagranicą, z obowiązkiem inkasowania ich jedynie za pośrednictwem Banku Polskiego i banków dewizowych.

II.

Upoważnia się agentów dewizowych do dokonywania skupu czeków zagranicznych z obowiązkiem odsprzedaży nabytych Bankowi Polskiemu lub bankom dewizowym.

III.

Przedłuża się — do odwołania — moc obowiązującą zarządzenia, na podstawie którego zostały upoważnione instytucje kredytowe, prowadzące agendy Zastępstw Banku Polskiego, do dokonywania na rachunek Banku Polskiego skupu złota, pieniędzy i czeków zagranicznych.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK Nr. 16

z dnia 8 czerwca 1936 r.

w sprawie obrotów pieniężnych w złotych między Polską a W. m. Gdańskiem.

Komisja Dewizowa podaje do wiadomości, że — na podstawie porozumienia między Rządem Polskim a Senatem W. M. Gdańska oraz wobec ogłoszenia na obszarze W. M. Gdańska rozporządzenia, ograniczającego nabywanie dewiz za złote polskie — obroty pieniężne w złotych między Polską a W. M. Gdańskiem mogą być dokonywane na następujących zasadach:

Rachunki gdańskie (Daki — konti)

1) Banki dewizowe oraz — na podstawie indywidualnych zezwoleń Komisji Dewizowej — również instytucje kredytowe, nieposiadające uprawnień banku dewizowego, mogą prowadzić specjalne rachunki złotowe tak zwane „Rachunki gdańskie" (Daki-konti) osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na obszarze W. M. Gdańska.

2) Na dobro tych rachunków mogą być przyjmowane wszelkie wpłaty bez ograniczeń i bez składania wniosków wraz z dokumentami; wpłacający winien jedynie złożyć piśmienne oświadczenie, stwierdzające tytuł wpłaty.

3) Kredytowanie „Rachunków gdańskich" sumami zainkasowanych weksli lub czeków płatnych w Polsce a nadesłanych z Gdańska jest dozwolone.

4) Pozostałości na rachunkach zagranicznych **zablokowanych** osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na terenie W. M. Gdańska, mogą być przeniesione na „Rachunki gdańskie".

5) W granicach znajdującego się na rachunkach pokrycia dozwolone są wypłaty i przelewy na rzecz osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju oraz przelewy na inne „Rachunki gdańskie" prowadzone w tej samej lub innej instytucji.

Poza przewidzianemi powyżej „Rachunkami gdańskiemi" upoważnia się banki dewizowe do prowadzenia dla **banków gdańskich** wolnych rachunków zagranicznych w rozumieniu części V rozp. Min. Skarbu z 26. 4. 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 350).

Wobec uregulowania w szerokim zakresie wszelkich wpłat na rzecz osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na terenie W. M. Gdańska, unieważnia się — jako nieaktualny — okólnik Komisji Dewizowej Nr. 9 z dnia 9 maja b. r.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK Nr. 17.

z dnia 12 czerwca 1936 r.

w sprawie umowy rozrachunkowej z Austrją.

Na podstawie umowy rozrachunkowej, zawartej przez Bank Polski z Austrjackim Bankiem Narodowym, wszelkie **przekazy z Polski** na rzecz osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Austrji, mogą być dokonywane **tylko** za pośrednictwem Banku Polskiego w Warszawie, jako wykonawcy umowy clearingowej ze strony polskiej.

W związku z zawartą umową Komisja Dewizowa podaje do wiadomości następujące zarządzenia:

Dokonywanie przez banki dewizowe przekazów do Austrji w jakiejkolwiek formie — poza wymienionemi niżej poleceniami na Austrjacki Bank Narodowy za pośrednictwem Banku Polskiego — jest niedozwolone.

Komisja Dewizowa upoważnia banki dewizowe do rozpatrywania we własnym zakresie wniosków i udzielania zezwoleń na przekazy do Austrji bez ograniczenia kwoty przekazu, przyczem dołączone do wniosków dowody, winne być przez bank dewizowy badane i przechowywane zgodnie z obowiązującemi przepisami.

Banki dewizowe mogą udzielać zezwoleń na przekazy do Austrji:

1) z tytułu zapłaty za sprowadzone z Austrji towary austrjackie.
2) z tytułu przekazów turystycznych, przekazów na koszty utrzymania, na opłatę patentów i licencyj, usług, poborów i emerytur, odsetek od kapitałów i dywidendy.
3) z tytułu spłaty kapitałów.

O ile załączone do wniosku dowody są wystarczające i odpowiadają przepisom, bank dewizowy zatwierdza wniosek i przyjmuje zlecenie przekazu na Austrję. Przekaz ten może opiewać tylko na szylingi austrjackie; zobowiązania, opiewające na inne waluty, winne być przeliczone na szylingi austrjackie podług średniego kursu tranzakcyjnego giełdy warszawskiej.

W celu uskutecznienia przekazu do Austrji, bank dewizowy wypełnia zlecenie (form. Nr. 462), składające się z 3 części, z których dwie pierwsze są przeznaczone dla Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego, trzecią zatrzymuje u siebie bank dewizowy.

Blankiety zleceń (form. Nr. 462), które wydaje Bank Polski, powinny być wypełniane na maszynie, przyczem cel przekazu winien być jasno i zwięźle określony.

Bank Polski będzie obliczał zlecenia przyjęte przez banki dewizowe po średnim kursie tranzakcyjnym dewizy na Wiedeń, podwyższonym o 10 groszy, natomiast najwyższy dopuszczalny kurs, po którym banki dewizowe mogą obliczać zlecenia klientom, może być kurs sprzedaży dewizy na Wiedeń.

Za wykonanie przekazów pobierać mogą banki dewizowe ponadto prowizję w wysokości zł 1.— od jednego zlecenia.

Przyjęte polecenia do Austrji przekazywać będą banki dewizowe do swej centrali w Warszawie lub oddziału warszawskiego. Centrala lub oddział w Warszawie (danego banku dewizowego) sporządza **zestawienie** wszystkich otrzymanych z oddziałów i przyjętych na miejscu zleceń przekazów na Austrję i przesyła je do Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego w Warszawie, wpłacając równocześnie ogólną kwotę zestawienia gotówką, gotówkowym czekiem żyrowym lub przez Izbę Rozrachunkową. Do zestawień winny być dołączone pierwsze i drugie kartki (przeznaczone dla Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego i Austrjackiego Banku Narodowego) form. Nr. 462.

Banki dewizowe, które nie mają centrali ani oddziału w Warszawie, przesyłają zestawienie przyjętych zleceń wraz z gotówką do Oddziału Banku Polskiego, w którego okręgu mają swoją siedzibę.

Na podstawie otrzymanych zleceń Wydział Zagraniczny Banku Polskiego zawiadomi Austrjacki Bank Narodowy o przyjętych wpłatach i poleci wypłacenie ich w szylingach odbiorcom austrjackim, **o ile na rachunku Banku Polskiego w Austrjackim Banku Narodowym znajdować się będzie wystarczające pokrycie,** uzyskane z wpłat przez austrjackich dłużników na rzecz polskich wierzycieli.

Przekazy z Austrji do Polski będą załatwiane w sposób analogiczny przez Austrjacki Bank Narodowy za pośrednictwem Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego, który będzie wypłacał bezpośrednio lub przez Oddziały Banku Polskiego — w kolejności chronologicznej — równowartość przekazywanych szylingów po kursie kupna dewizy na Wiedeń według ceduły giełdy warszawskiej.

Komisja Dewizowa.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

w sprawie udzielenia Stefanowi Zielińskiemu w Warszawie zezwolenia na wyrób soli konserwowej.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż zarządzeniem z dnia 9 czerwca 1936 r. L. D. VI. 6478/1/36 udzieliło Stefanowi Zielińskiemu zezwolenia na przetwarzanie w Warszawie soli jadalnej na sól przeznaczoną do konserwowania mięsa i przetworów mięsnych (sól konserwowa).

Sól potrzebną do produkcji soli konserwowej uprawniony będzie nabywał wyłącznie

w przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny" w miejscu wskazanem przez Dyrekcję tego przedsiębiorstwa.

Sól konserwowa przeznaczona do użycia w kraju winna odpowiadać ściśle przepisom o dozorze nad artykułami żywności.

Władze skarbowe i sanitarne są uprawnione do kontrolowania w każdym czasie prowadzonej produkcji soli.

Komunikat

w sprawie udzielenia Jakóbowi Nenkesowi w Białymstoku zezwolenia na wyrób soli konserwowej.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż zarządzeniem z dnia 9 czerwca 1936 r. L. D. VI. 5109/1/36 udzieliło Jakóbowi Nenkesowi zezwolenia na przetwarzanie w Białymstoku soli jadalnej na sól przeznaczoną do konserwowania mięsa i przetworów mięsnych (sól konserwowa).

Sól potrzebną do produkcji soli konserwowej uprawniony będzie nabywał wyłącznie w przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny" w miejscu wskazanem przez Dyrekcję tego przedsiębiorstwa.

Sól konserwowa przeznaczona do użycia w kraju winna odpowiadać ściśle przepisom o dozorze nad artykułami żywności.

Władze skarbowe i sanitarne są uprawnione do kontrolowania w każdym czasie prowadzonej produkcji soli.

Komunikat

w sprawie sprostowania omyłki drukarskiej w okólniku Min. Skarbu z dnia 27 maja 1936 r. L. D. VI. 1547/1/36.

W wierszu 2-gim okólnika Min. Skarbu L. D. VI. 1547/1/36, ogłoszonego w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 14, pod poz. 473, zamiast daty „30 października 1935 r." winna być data „31 października 1935 r.".

Komunikat

w sprawie wyniku konkursu, na napisanie pracy p. t. „Rewizja ksiąg dla celów podatkowych".

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości wynik rozpisanego konkursu na napisanie pracy p. t. „Rewizja ksiąg dla celów podatkowych", ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr. 28 z roku 1935.

Na konkurs wpłynęło 12 prac.

Sąd Konkursowy, powołany zarządzeniem Ministerstwa Skarbu z dnia 29 maja 1936 r. L. B. P. 7134/36, po rozpatrzeniu nadesłanych prac, przyznał następujące nagrody:

p. Władysławowi Milskiemu, kontraktowemu buchalterowi w Urzędzie Skarbowym w Zawierciu za pracę pod godłem „Skarbnik" nagrodę w wysokości 500 zł,

p. Januszowi Siedleckiemu, podreferendarzowi w Wydziale II Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie za pracę p. godłem „Syndesmus" oraz p. Józefowi Kamińskiemu, kontraktowemu buchalterowi w Izbie Skarbowej w Grudziądzu za prace p. godłem „Gryf 149" nagrody w wysokości po 250 zł,

p. Antoniemu Adamskiemu, zastępcy Naczelnika 29 Urzędu Skarbowego w Warszawie za pracę p. godłem „Suum Cuique" oraz p. Teodorowi Durze (adres Tomaszów Mazowiecki, ul. Polna Nr. 35) za pracę p. godłem „Organon" nagrody po 100 zł.

Nagrodzone prace stają się, w myśl warunków ogłoszonych konkursu, wyłączną własnością Ministerstwa Skarbu.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 135

dnia 19 czerwca 1936 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg	90.13	89.70
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5.32	5.29
Dolary kanadyjskie . .	1 Dol.	5,30	5,26
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	360,17	358,45
Franki francuskie . . .	100 Fr.	35 08	34.92
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	172.49	171.65
Funty angielskie . . .	1 Ł.	26,82	26,66
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100.20	99.80
Korony czecho - słow. .	100 K.	19.90	19.50
Korony duńskie	100 K.	119.64	118.80
Korony estońskie . . .	100 K	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	134 68	133.70
Korony szwedzkie . . .	100 K.	138.28	137.30
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	35,00	33.00
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11.82	11.60
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	137.00	132,00
Pengö węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . .	100 Pes.	63.00	61.50
Szylingi austrjackie . .	100 Szyl	99,00	98,00

WALUTY	Za	Tranzakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	359,45	360.17	358,73
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213,98	212,92
Bruksela	100 Blg.	89.95	90,13	89.77
Budapeszt . . .	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100.20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,82	11,76
Konstantynopol .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	119.35	119,64	119,06
Londvn	1 Ł.	26,75	26,82	26,68
Madryt	100 Pes.	—	72,70	72,40
Medjolan	100 Lir.	—	42,10	41,80
Montreal	1 Dol.	—	5,30$^{1/2}$	5.28
Nowy Jork . . .	1 Dol.	5,31$^{3/4}$	5,33	5,30$^{1/2}$
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,31$^{7/8}$	5,33$^{1/8}$	5.30$^{5/8}$
Oslo	100 K.	—	134,68	134,02
Paryż	100 Fr.	35,01	35.08	34.94
Praga	100 K.	21,97	22,01	21,93
Ryga	100 Łat	—	—	—
Sofja	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm . . .	100 K.	—	138,28	137,62
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	172,15	172,49	171,81
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie .	100 Mk.	—	145,00	140,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 Zł.